

TÜRK SÖZÜ

2 ARALIK 1969
YIL : 3 - SAYI :
FİYATI : 125 Krs.

107

işçi köylü
hareketleri
milli

demokratik

mücadele—

mizin ekseni

olma

yolundadır

Orman suçlarının affı meseleye çözüm getirmez

Türkiye halkının yüzde 40'ının katılmadığı bir seçimle kurulan gerici ittifak, anayasayı değiştirip, orman suçlarının affını kanunlaştırmak yoluyla halkı şartlandırma yolunda bir adım daha atmak cabasıdır.

Sahte bir demokrasiyi Türkiye halkına yutturmak isteyen demokrasi havarileri, Anayasa'nın 131. maddesince men edilmiş olan ormanların tahribine yol açacak propagandayı, "orman affı çıkaracağız," diye yapmışlardır. Bunun kanıtları geçtiğimiz hafta tüm yurt çapında yoksul köylünün gerçeği bilmeden, sadece toprak sızlığını, yoksulluğunu ve çaresizliğini gösteren yangınlara girişme siyle gözler önüne serilmiştir.

Emperyalizmin desteklediği bu gerici ittifak,

■ Yıllık geliri 110 liranın üstünde olmayan 10 milyon orman köylüsünün bu durumunu görmezlikten gelmektedir.

Bu gerici ittifak,

■ Bir yılda 280 milyon lira net kâr eden odun ve tomruk araçlarının ormanda kurmuş oldukları sömürü düzenini değiştirmek amacıyla değildir.

Bu gerici ittifak,

■ Orman Kanunu gereğince or-

man köylüsüne her yıl tahsis edilmesi zorunlu olan 50 milyon liranı gerçekleştirilmemiş, buna mukabil yine bu yoksul köylüye karşı kullanılmak için bakanlık bütçelerine ateşli silâh tahsisatı olarak milyonlarca lirayı esirgemiştir.

Bu gerici ittifak,

■ Bir orman köylüsünün yıllık geliri 110 lira iken, tek bir orman aracısının yılda 330 bin lira kazanmasını doğal karşılamaktadır.

Bu gerici ittifak,

■ Türkiye halkının insanca yaşaması ve köylünün demokratik haklarını tam olarak gerçekleştirmesi için anayasaca öngörülmuş toprak reformunu, kendi içinde toprak ağalarını barındırdığı ve de emperyalizm böyle istediği için reddetmektedir.

Ve yine bu gerici ittifak,

■ Türkiye ormancılığının temel sorunu olan endüstrileşme çabasını da yabancı uzmanlarla gerçekleştirmek istemekte ve ormanlarımızın, sözde yatırım yapacak yabancı sermayeye peşkeş çekilmesi hazırlığına girmiş bulunmaktadır.

Bütün bunlara karşılık gerçek yurtseverlerin, bütün millîci güçlerin biraraya gelip, gerici ittifakın bu oyunlarını gözler önüne

sermesi gerekir. Orman köylüsünün yanında olmak, onun kanunen hakkı olan koopeartifleşmesini gerçekleştirip, odun aracısının hâkimiyetine son vermek, toprak reformunun gerçekleşmesi için köylünün demokratik mücadelesi, ne güç katmak her devrimcinin, yurtseverin görevi olmalıdır.

Erdemir işçilerinin

tokadı ezici olacaktır

İşçi haklarını, işbirlikçi işverenlere sızıtısızca (!) peşkeş çekmekle ün kazanan Halil Tunç ve Kaya Özdemir'in gerçek yüzleri Ereğli Demir - Çelik mücadelesinde bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır. İşçilerin, iktisadî ve demokratik haklarına yönelik kararlı mücadelelerini, işbirlikçi işverenle açıkça uzlaştıklarını ortaya koyar bir şekilde kiran Tunç ve şürekâsı, şimdi de, işverenin işçi kıymına girişmesine seyirci kalmışlardır.

İşveren, son olarak, "grevlerde aktif görev aldıkları, gerekçesi ile Ramiz Acar, Haydar Ustabaş, Hasan Karataş, Burhan Karagüllü ve Yalçın Gülbiz isimdeki işçileri kovmuştur. İşveren halen kitle

halinde işçi tasfiyesi yapmak için hazırlıklara girişmiştir.

Diğer taraftan, geçtiğimiz hafta Ereğli'ye gelen Kaya Özdemir, işçilerden adetâ bucak bucak kaçmış ve kendisine yönelen sorulara hiçbir tutarlı cevap verememiştir. Şimdiye kadar yapılan sözleşmenin muhtevası işçiye açık lanmadığı gibi, işverenin tespit edilen hakları ödemeğe yanaşmadığı da öğrenilmiştir. Ayrıca işbirlikçi işveren, sözleşmeye resmen imza da atmış değildir.

Halen Metal-İş Sendikasında işçiye sözleşmeyle ilgili bilgi verilecek hiçbir yetkili bulunmamaktadır. İşçiler, sendika binasının da sürekli toplantılar yapmaktadırlar.

Erdemir işçileri, 6 aydır süren mücadeleleri içinde, birçok gerçeği görmüşlerdir. İşçiler, artık mücadelelerini bizzat kendileri sürdürmek ve sendikacı yönetimi ellerine almak durumundadırlar.

Erdemir işçileri, yiğit işçiler!

Dávamıza sahip çıkalım!

Bizi ellerinde oyuncak yapmak isteyen işverenle sarı sendikacıları dize getirelim!

Yaşasın işçi davası için mücadele edenler!

Yaşasın tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye!

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program nazırların Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar tiftizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no:1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

AYDINLIK
sosyalist dergi

14. Sayı Çıkıyor

- ★ Hikmet Kıvılcımlı; Askerî ve Sosyal Strateji ve Taktik
- ★ Halil Berktaş; Bilimsel Sosyalist Devrim Anlayışı
- ★ Deniz Kavukçuoğlu; Doğu Almanya Meselesi
- ★ Boğu Perinçek; TİP'de Devrimci Mücadelenin Yeni Meseleleri

Abone: Yıllık 50, altı aylık 25 lira.

Adres P K 100 Cebeci - Ankara.

Millî demokratik mücadelemizin kitle silâhi

İŞÇİ-KÖYLÜ' nün

9. sayısı çıktı

başyazı •

Geride tepen silâh

Baştan söyleyelim ki, hesaplar yanlış. Kim Aybar'ın yolundan giderse onun sonu Aybar'inkinden farklı olmayacaktır. Kim emperyalizmin eline tutuşturduğu anti-komünizm silâhından yararlanmaya kalkarsa, silâh geri tepecek ve kendisini yaralayacaktır.

TİP'in başına çöreklenen Aybar - Aren Oportünist kliği Amerikan emperyalizminin bir numaralı ideolojik ihraç malı anti-komünizm silâhını sık sık patlatmıştır. İhbar niteliğindeki «tepeden inmecilik», «ihtilâlcilik», «bağımsız sosyalizme karşılık», «gizli eylem hastalığı» vb. vb. suçlamaları, jurnalcilik terminolojisini zenginleştiren katkıları olmuştur oportünistlerin. Bu ithal malı silâhtan yararlanılarak İşçi Partisinin en bilinçli, en aktif militanları partiden ihraç edildi.

Parti kapılarının eylemde denenmiş nice genç militanın yüzüne kapatılması hep bu ithal malı silâh merakından ötürüdür.

Kurulu sömürü düzenini korumakla görevli yetkililerin, oportünistlerin ihbarlarından mantıklı sonuçları çıkardıkları ve harekete geçtikleri durumlar da olmuştur. Şu sırada İlhan Selçuk, Mihri Belli, Vahap Erdoğan ve Ant dergisi yazışmaları müdürü sözle ve yazı ile ihtilâl kışkırtıcılığı ettikleri iddiasıyla ünlü 142. maddeyi ihlâlden yargılanmaktadırlar. Sanıklar hakkında dava Aren'in oportünist kliğinin aslarından, Behice Boran'ın bir açık oturumunda, öteki iki konuşmacı Selçuk ile Belli'nin «silâhlı ayaklanmadan yana olduklarını» iddia etmesi üzerine açılmıştır. Savcılık, Boran'ın basında yayınlanan ve anti-komünizm simsarı gerici yazarların tahrikçi yorumlarına konu olan sözlerini ihbar saymış ve harekete geçmiştir.

Oportünizmin sözkonusu anti-komünizm silâhından medet umması kaçınılmaz bir şeydir. Ve bu silâhi patlatanın sonunun iyi olmadığını her geçen gün daha iyi görmekteyiz. Birbiri ardından proleter devrimci ihraçlarıyla kuşa döndürülmüş bir partide bile bu silâhın geri teptiğine tanık olmaktayız. Bu ay içinde Altındağ ilçe kongresinde kesin bir başarı sağlayan proleter devrimci grup son olarak başkent in ve belki de Türkiye'nin en büyük TİP ilçe örgütü olan Çankaya'nın ilçe kongresinde de kesin bir zafer elde etmiştir.

Çankaya ilçesinde sağlanan başarı şu bakımdan da önemlidir ki, bu ilçe bugüne dek Arençilerin kalesi sayılmaktaydı ve Aren oportünist kliğinin, bu kendi kalesindeki yenilgiden sonra belini doğrultması pek umulmaz. İcazetli «sosyalizm» in Aren kolunun da sonu, bütün bilimsel sosyalizme sahip çıkar görünme oyunlarına rağmen,

«güleryüzlü sosyalizm» soytarılığının icatçısı Aybar'inkinden değişik olmayacaktır. Zaten bu iki kliğin, kader birliği ve suç ortaklığı durumunda olduğu besbellidir. Bunu içten içe Aybar'cılar da, Aren'ciler de bilmektedirler.

Oportünizmin Çankaya ilçesinde yenilgisinden sonraki gelişmeler bu kader birliği bilincinin dışı vurulduğunu göstermektedir. Çankaya ilçesine katılan proleter devrimci üyeler, savundukları davanın doğruluğundan emin kimseler olarak, sakin bir eleştiri - özeleştiri ortamında proleter devrimci tezleri daha inandırıcı biçimde savunacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden oportünistlerin ve yabancı unsurların tahriklerine uymamaya ve kavgaları önlemeye kararlıydılar. Kongre başkanlık seçimini Arenci avukat Haydaroğlu'nun kazanması ve proleter devrimci şoför Gani'nin onbeş oy farkla kaybetmesinden sonra, Arençiler kendilerini oy çoğunluğuna sahip sandıkları sürece kongrede her şey düzenli geçti. Ama proleter devrimci gruptan konuşmacılar söz aldıkça ve davalarını etkili biçimde savundukça kongrenin havası değişti. Arençiler de proleter devrimci grubun kongre havasına hâkim olduğunu, baştaki onbeş oyluk üstünlüklerinin hızla eridiğini ve yeni bir oylamayı kaybetmelerinin kaçınılmaz olduğunu anlamakta gecikmediler. Ve kavgayı bu noktada çıkardılar. Proleter devrimci grup ileri gelenlerinin bütün çabalarına rağmen kavga önlenemedi. Arenci kongre başkanı kavganın yatıştığı bir sırada hükümet komiseriyle fısıldaştıktan sonra «hükümet komiserinin kongreyi tatil ettiğini» ilân etti. Ve hükümet komiseriyle yan yana gülüşe konuşa salonu terketti. Başkanı, Arenci grubun hemen hemen yarısı izledi. Geri kalan yarısı, öteki kongre üyeleri gibi bu gelişme karşısında şaşır kalmışlardı. Kongre, kavga çoktan yatıştıktan, sükân geri geldikten sonra, bir oy sayımı sırasında ve oyların çoğunluğunun proleter devrimcilerinde olduğu açık seçik belli olduğu bir anda tatil edilmişti. Üstelik, hükümet komiserinin kongreyi kapatma yetkisi yoktu.

Şaşkınlık uzun sürmedi. İlçe kongresi ni toplayan Çankaya ilçe yönetim kurulundan bir üye derhal mikrofona geçti ve en kısa bir zamanda yeni bir başkanlık kurulu seçildi ve kongreye devam edildi. Yapılan bütün seçimleri proleter devrimcileri kazandılar. Aldıkları oy sayısı 94'dü, yani Arençiler dahil, kongre üye toplamının yarısının çok üstünde bir sayı. Çankaya

ilçesi, oportünizmin kalesi olmaktan çıkmış, proleter devrimciliğinin kalesi olmuştu.

Altındağ ve Çankaya ilçelerindeki yenilgilerinin ilk sonucu, Aybar ve Aren kliğlerinin kader birliği bilincinin dışı vurması olmuştur. Proleter devrimcilerinin başarısı karşısında küsler barışma benzemektedirler. Aybarcı bilinen yeni TİP yönetimi Arenci Haydaroğlu'na proleter devrimci Ankara ilini işgal etme, mevcut il yönetim kurulunu görevinden uzaklaştırma ve yerine oportünist bir yönetim kurulu tayin etme yetkisi vermiştir. Ve bu pis oyunun fedailiği aldatılmış bazı doğulu gençlere yaptırılmaktadır. Her yerde olduğu gibi burada da «alavere dalavere Kürt Memet nöbete» durumu vardır.

En derin sömürüye uğrayan doğu halkının çocuklarına oportünizmin, yani statükoculuğun savunuculuğu yaptırılmaktadır. O doğulu gençler ki, doğal yerleri, doğu meselesini sosyalizmin bilimi açısından doğru olarak koymuş biricik hareket olan proleter devrimci hareketin saflarındadır.

Ankara ilinin ve aynı yerde olan Çankaya ilçesinin Aren'cilerle işgal ettirilmesi elbette ki sebepsiz değildir. Bunu oportünistlerin yenilgiye uğradıkları ilçe ve il kongrelerinin iptalinin ve yeni ihraçların izleyeceği ve böylece 27-28 Şubat'ta pek demokratik(!) bir büyük kongreye gidileceği söylenmektedir. Tabii, kurulu sömürü düzeninin baskı kuvvetleri de bu işi tezgâhlarına destek olacaktır.

Baştan söyleyelim ki, bu hesaplar yanlış. Kim Aybar'ın yolundan giderse onun sonu Aybar'inkinden farklı olmayacaktır. Kim emperyalizmin eline tutuşturduğu anti-komünizm silâhından yararlanmaya kalkarsa, silâh geri tepecek ve kendisini yaralayacaktır.

Tekrarlayalım: TİP için, içine düştüğü çıkmazdan biricik kurtuluş yolu, Aybar'ı düşürmekle kalmayıp, Aybar oportünizmini ve onun suç ortağı Aren oportünizmine karşı kesin bir tutum takınılmasıdır. Oportünizme karşı çıkan ve bu yüzden partiden ihraç edilen ya da partiye girmelerine engel olunan sosyalist militanların derhal parti üyeliğine alınması; tüzük gereğince ve tahriklerin, hükümet komiseriyle düzenlediği olup bittilerin yer almadığı demokratik bir hava içinde ilçe ve il kongrelerinden başlayarak Büyük Kongreye gidilmesidir.

TÜRK SOLU

Proleter devrimcileri ideolojik mücadele

Geçtiğimiz hafta pazar günü Ankara'da Çankaya ilçesinin kongresi yapılmıştır. Son Genel Yönetim Kurulunda Aybar'ın istifası, partinin yönetiminde olan değişiklik yeni ve önemli bir döneme girdiğimizi göstermektedir. Böyle bir dönemde yapılan Çankaya kongresi birçok bakımlardan önem taşımaktadır, ve sonuçlar bakımından yeni gelişmelerin habercisi olmuştur.

Çankaya ilçesinin bir çok bakımlardan önemli bir yeri vardır. Özellikle bu ilçede, proleter sosyalizmi ile küçük burjuva sosyalizmi arasındaki çelişki en keskin ve açık bir hal almıştır. Bu ilçe, Aybar oportünizmiyle kader birliği etmiş, partinin bugünkü durumuna düşmesine Aybar'la birlikte her karara imza koyarak sebep olmuş Aren ve Boran gibi, sahte muhalefet temsilcilerinin Emek dergisi çevrelerinin üye olduğu bir ilçedir. Bunun yanında proleter devrimcilerinin, özellikle TDGF üyelerinin bulunduğu bir ilçedir. İkinci olarak bu ilçe Ankara'da, üye sayısı bakımından en kalabalık olanıdır. Yani Ankara il kongresini etkileyecek, hatta belirleyecek güçtedir. Ankara'nın parti teşkilatının bütünü içindeki yeri düşünülürse durum daha iyi kavranabilir.

Kongre başlıyor

Kongre ilçe yönetim kurulu başkanının kısa bir açış konuşmasıyla başladı. Ve hemen kongre başkanlık divanı seçimine geçildi. Proleter devrimcilerinin adayı Gani Gürbüz, Aren klğinin adayı ise Minnetullah Haydaroğlu idi. Seçim ad okunarak yapıldı. Sonuçta Haydaroğlu 94 oyla başkanlığa seçildi. Gürbüz 76 oy aldı.

Bu ilk oylama devrimcilerin çok karşılaştıkları bir sonucu verdi: devrimci mücadelenin oportünizme karşı yürütüldüğü kongrelerde oportünistler, önce sayıca fazla olmuşlar, kongre başkanlıklarını kazanmışlar, ancak verilen ideolojik mücadele sonucunda bu durum devrimciler lehine değişmiştir. Burada da sonuçta aynı durum olmuştur.

Daha sonra Yönetim Kurulu çalışma raporu okunmuştur. Rapor da dünya ve Türkiye'de devrimci mücadele yer almaktaydı. Bu mücadele içinde TİP'in yerini de belirleyen raporda, TİP yöneticilerinin yanlış tutumları ve düşüncükleri oportünizm tek tek açıklanıyordu. Sonuçta TİP için gerçekli çözüm yolları gösteriliyor, parti içinde demokrasi ilkelerine uyulması, bilimsel sosyalizmin eylem kılavuzu olarak kabul edilmesi, Türkiye şartlarının gerektirdiği ve bilimsel sosyalizmin emrettiği demokratik devrim stratejisinin, devrimci güçbirliği taktiklerinin uygulanması, ihraçlara son verilmesi savunuluyordu.

Rapor, TİP'in bu şartları yerine getirebildiği ölçüde devrimci mücadelede görevini yapabileceğini belirterek son buluyordu.

Eleştiriler

Cem Eroğul, Yalçın Cerit ve Adil Özkol, sahte Aren muhalefetinin görüşlerini belirttiler, ve Çalışma Raporuna bir çok eleştiriler yönelttiler. Partinin seçimlerde çalışma yapmadığını, Aybar yönetiminin bu sonucu doğurduğunu bildirdiler. Partide "köksüz ve temelsiz bir tartışma", sürdü-rüldüğünü iddia ederek, milli demokratik devrim stratejisini çürütmeğe çalıştılar.

Milli demokratik devrim stratejisinin, "işçi sınıfına değil küçük burjuvaziye öncülük veren bir yol" olduğu tahrifi yapıldı. Esaslı bir eleştiri de yöneltilmedi. Ama, özde aynı fikirleri taşıdıkları Aybar'ın bol bol eleştirisi yapıldı. Bu arada proleter devrimcilerine "MDD ci" sıfatını yakıştırdılar.

Devrimci bir kardeşimize destek olalım

TİP Akhisar ilçe yönetim kurulu üyesi Behçet Al arkadaşımız rahatsızlanarak Manisa Devlet Hastanesi Göğüs Hastalıkları Kliniğine kaldırılmıştır. Bu yiğit devrimci arkadaşımıza geçmiş olsun der, devrimci dostlarımızı dayanışmaya çağırırız.

Adres: Türk Solu, Divan-yolu Cad. 83/3
Sultanahmet — İst.

Sözü Erdoğan Güçbilmez aldı. Uzun bir konuşmayla oportünizmin TİP içinde aldığı kılıkları bir bir açıkladı. Parti içi demokrasiye o gün Aren, Boran ve arkadaşlarının nasıl karşı çıktıklarını hatırlattı.

Daha sonra Gün Zileli söz aldı. Oportünizmin proleterya hareketindeki bozguncu tutumunu açıkladı. Milli cepheyi bölücü her davranışın, sonunda emperyalizme hizmet edeceğini söyledi. Kimin proleter sosyalisti, kimin oportünist olduğunu; Behice Boran'ın kitabının 75. sayfasında yazdığıyla açıkladı. Boran kitabında şöyle diyordu:

"Bugün verilmekte olan mücadele bir yanı ile de TİP'nin Türkiye'nin tarihsel gelişimi doğrultusunda, bugün içinde bulunduğu aşamaya uygun sosyalizmi gerçekleştirmek için Anayasa'nın yasakladığı komünizmin birbirinden ayırılması, her ikisinin tarihinin açık seçik belirlenmesi mücadelesidir."

"Anayasa her türlü diktatörlüğü yasakladığı için, işçi sınıfının diktatoryasını öngören komünizm de yasaklanmış olmaktadır. Ayrıca Anayasa Mahkemesi komünizmin zor kullanarak iktidara geldiği, ya da geldikten sonra zora dayanarak itidarını sürdürdüğü için kanunen yasak olduğunu, T.C. Kanununun 141-142. maddeleriyle ilgili kararın gerekçelerinde belirtmiştir."

Bu yazılarıyla Boran'ın ne mense sosyalist olduğunu Gün Zileli açıkladı.

Çatışma

Oportünistler kavgayı çıkarmak için ellerinden geleni yaptılar. Proleter devrimciler kavgayı önlemek için bütün güçleriyle çalıştılar. Birden ortalık karıştı. Havada sandalyeler uçuştü. Sopalar, yumruklar...

Sonunda proleter devrimcilerinin kavgayı etmemekteki kararlılığı galip geldi ve oportünistlerin çabaları boşa çıktı.

ideolojik mücadelede her defa

yenilgiye uğrayan oportünistler, şimdi de kavgayı çıkarıp kongreden kaçma kurnazlığına kapılıyorlar. Böylece Anadolu'daki parti üyelerinin gözü önünde masum, birer insan olacaklar. Proleter devrimcileri, aktif ideolojik mücadele den yanadır. Zora baş vurarak oportünistleri sindirip bir sonuç almak, gerçek başarıyı geriye atan bir davranış olduğundan buna karşıdır. Bunu bilerek proleter devrimcileri kavgayı bastır-dılar ve konuşmalara tekrar başladılar.

Atilla Sarp, konuşmasında, partide mücadeleye yıllar önce başladığını, oportünizmin pasifizmini görüp ona karşı çıkanların partiden nasıl birer birer atıldığını anlattı. Bugün gençlik saflarından oportünizmin tasfiye edildiğini, sosyalist gençliğin devrimci mücadelelerini anlattı. Parti dışına itilmiş, partiye alınmayanların mücadelesinin, TİP'ten bağımsız ve fakat bunların partiye alınarak bütün hareketi kucaklayan devrimci bir yönetimin oluşturulması gerektiğini belirtti.

Ömer Özertugut'un konuşması için oylama yapıldı. Oylamada bazı oportünistler "bizi manevi baskı altında tutuyorlar", diye feriyad ediyordu. Oylamada konuşma kabul edildi. Özertugut, "Partinin bugün içinde bulunduğu dağınıklığa çözümü getirebilmemiz için partinin içindekileri ve sınıf yapısını doğru tesbit etmeliyiz."

Nasıl ki toplumumuzun yapısını doğru tesbit ederek, doğru devrimci mücadelenin yolunu buluyorsak, aynen öyle. Partide bugün en temel çelişki proleter sosyalizmi ile küçük burjuva oportünizmi arasındadır. Proleter sosyalistleri bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu olarak kabul ederler. Teorik alanda oportünistler, bilimsel sosyalizmin kurucularının ve uygulayıcılarının eserlerini yillarca üyelere öğretmediler. Aybar gibi Aren de, Boran da bu suçu işlediler. Şimdi Aren ve arkadaşları bilimsel sosyalizme sözde sahip

Çankaya kongresini vererek kazandılar

çıkıyorlar. Ama onun evrensel gerçekliğini reddediyorlar.

Bu, mücadelenin alanında orta ya çıkıyor; Emperyalizmin hegemonyasında bütün sömürge ve yarı - sömürge ülkelerde, gerçek işçi sınıfı örgütlerinin mücadele yolu milli demokratik devrim stratejisidir. İşte oportünistler' bunu reddediyor.

1917 devrimini incelemiyorlar. Sömürge ve yarı - sömürge ülkeler için Lenin'in III. Enternasyonal'deki tezlerini, yani "devrimci milli hareketler," terimini reddediyorlar.

Çin devriminin yolunu ve pratiğini küçümsüyorlar. Vietnam'da, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrimci hareketleri görmüyorlar. Onlara sırt çeviriyorlar. Eylemden kaçarak, lafta keskin devrimci görünüyorlar. Bunlar Atalan'da, Göllice'de, Elmalı'da, Söke'de, Akhisar'da köylülerin mücadeleleri verilirken ne reddediyor?

Şehirlerde anti - emperyalist mücadelelere karşı çıktılar. "Faşizm gelir," teorisinin mucidi de Boran'dır.

Oportünist Aren kliği öz eleştirilerini, hatalarının kaynağını

da göstererek, bunu da, hepimizin önünde yapmalıydılar. Ancak o zaman saflarımıza katılabilirler. Yoksa hatalarını örtbas etmek için uydurma teorilere sarılmasınlar..

Özertugut daha sonra «parti nin kurtuluşu için, milli demokratik mücadelemizde gerçek rolünü alabilmesi için proleter sosyalizmi temelinde birleşelim,» diyerek sözlerini bitirdi.

Yine partiden ihraç edilmiş Vahap Erdoğan'ın konuşması için oylama yapıldı. O sırada oportünistler sayıca da azaldıklarını, bir çok üyenin proleter devrimci saflara katıldığını gördüler ve mücadeleyi terk için, hükümet komiserinin işaretleriyle salondan ayrıldılar.

Oportünistler kaçıyor

Çankaya ilçe yöneticisi Ersoy Salman, kongrenin devam edeceğini, polislin kongreyi kapatma yetkisinin olmadığını bildirdi. Oportünistlere «polisle aynı çizgiye düşmeyin,» diye ihtar etti. Ama keskin sosyalistler(!) yenilgiye bo-

yun eğdiler. Polisle birlikte kongreyi terk ettiler.

En yaşlı üye kongre divanına geldi. Toplantıya devam edecek üye sayısının 98 olduğunu tesbit etti.

Başkanlık divanı seçimleri yapıldı. Vahap Erdoğan çok kısa olarak konuştu. «Aslında TİP'in kuruluşundan bu yana oportünizmi belgelerimle anlatacaktım. Ama gittiler. Başka bir zaman konuşuruz,» diyerek, «mücadelenin TİP'i devrimci bir yönetime kavuşturmak mücadelesi olduğunu» belirtti.

Eski Yönetim Kurulu aklıandıktan sonra, yönetim ve il delegeleri seçimine geçildi. Yönetim Kurulu ittifakla seçildi. İl delegeleri seçimi de yapıldı.

Kongre, Aren oportünizminin iflâsını belgeledi. Onların mücadeleden kaçmaları da ne kadar mücadeleciler olduklarını gösterdi. Ancak, bütün proleter devrimcileri, kongrenin, sonuna kadar olaysız geçmesini istiyorlardı.

Çünkü oportünizm konuştuğunda kendini açığa çıkarır. Sustukça gizlenir. Biz oportünistlerin eline

kalem vermeliyiz; yazsınlar çürük görüşlerini. Biz onlara mikrofon uzatmalıyız; konuşsunlar, kitleler önünde mahkûm edelim.

Yoksa onlara zorbalık uygulanarak alınacak herhangi bir sonuç bize başarı sağlamaz. Her proleter devrimcisi oportünizme karşı gerçek başarısının ideolojik mücadeleyle verildiğini iyi bilir.

Deniz Gezmiş serbest bırakıldı

ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerin boy hedefi haline gelen Devrimci gençlik lideri Deniz Gezmiş, 25 Kasım, Salı günü tahliye edildi. Tahliyeden sonra da Deniz'in yakasını bırakmak istemeyen işbirlikçi iktidar, «askerliğini tecil ettirmedeği, gerekçesiyle Deniz'i askere sevk etmek istedi. Sevk edildiği askerlik şubesi, gelecek hazirana kadar askerliğini tecil etmiş olduğunu bildirdi ve Deniz serbest bırakıldı. İşbirlikçi iktidar ne bilsin ki Deniz, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin devamlı askeridir. Ve bu askerliğin süresi iki yıl değil, bir insan ömrüdür.

Taylan'ın babası gençlere sesleniyor

Sevgili Gençler,

— Açılış gününde size hitap etme fırsatını verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sağ olunuz.

— Sizler, bugüne kadar pek az sayıda ulus gençliğini yüklediği ağır bir sorumluluğu kendi kendinize yüklenmiş, Türk ulusunun geleceğini kurtarma savaşını vermekte olan değerli insanlarsınız. Yolunuz zor, çetin, tehlikeli ve uzun bir yoldur. Fakat, bu yolun ucunda yeryüzünde erişilebilecek en büyük şerefleri sizi bekliyor.

— Arkadaşlar; çağımız teknolojik ve bilimsel toplumların kuruluş çağıdır. Bilimle uğraşan bireylerin bulunduğu doğa kanunları, bu kanunları kullanan teknisyenlerin buluşları ile, insanlığa iki yüz yıl içinde akıl durduran imkânlar bağışladı. Ancak, teknik gelişme, toplumun alışılmış düzenini alt

üst etti. Bunun suçunu tekniğe atan, ilimle uğraşmağı adeta Tanrıya karşı gelmek gibi gören gericiler ile, toplumun eski düzeninin doğadaki evrime aykırı, akılsızca bir alışkanlıklar serisinin «düşünmekten korkmak,» şeklinde bir korkaklık sonucu sürüldüğünden doğan sakat ve hasta bir düzen olduğunu iddia eden ilericilerin kaygısı, tarihin hiçbir devriminde bugünkü kadar alevlenmemiştir.

— Genç arkadaşlar; hiçbir kişi bilimsel araştırma yöntemlerini bütün hayatı boyunca, kesiksiz ve her konuda uygulamak yeterliğine en iyi şekilde sahip olamaz. Akılımızın bulduğu birçok doğrulara, önce kendi his bünyemizin tenbellikleri, korkaklıkları ve taşlaşmış alışkanlıkları karşı koyar. Eski bir ülke üstünde yeni bir uygarlık kuran Atamız temelini

kurduğu yeni Türk uygarlığını; bu sebepten gençliğe emanet etmiş olmalıdır. Çünkü, gençler, kötü alışkanlıklara, korkaklıklara tenbelliklere yabancıdır. Gençlik demek, yüreklilik, sevgi, kabına sığmazlık demektir. Bugünkü baş döndürücü ilerlemeye ayak uydurabilecek kimse bu niteliklere sahip olmadan edemezler. His bünyemizin eğitimi de, bu sebepten, hayati derecede önemlidir. Bilimsel düşünmeye özgür bir muhayyile sahibi olmadan sahip olamazsınız. His bünyesinin eğitimi için, bütün uygar ülkeler güzel sanatları en teferuatlı şekilde kurullandırmış, geliştirmiştir. Uygarlık alanında bu kadar ilerlemiş olan ülkelerin bu konuda milyonlarca liralık masraflara mal olan kurullar kurması ve geliştirmesini budalalık ve fantezi saymak, hiç şüphesiz, budalıkların en büyüğü

olur. Siz gençler, kendinizi hem akıl, hem de his yönünden, hem bilim hem de sanat alanlarında eğitmek suretiyle geliştirmek, yetiştirmek durumunda sizsiniz. Ve en nihayet bütün bu ağır eğitim savaşını, yetişme savaşını, ve yurdun geleceğinin sorumluluğunu yüklenmek için sağlam bir vücuda, dayanıklı ve savaşçı bir bünyeye sahip olmalısınız.

— Bütün kötü şartlar altında görevinizi başarmak durumundasınız. Bu ülkede teşkilâtlı genç ve çocuk düşmanları var. Bunlar sokak ortasında çocukları, gençleri kurşunlar, gece yarılarda köprü altında ufacık çocukları satarlar, daha çocukluktan kurtulmamış genç kızları binbir düzen ile, zorla, tehditle, hile ile, şantajla ahlâksızlığa iterler. Bu canavarlar, birkaç yıl evvel Erzurumun Tekman (Devamı 16. sayfada)

İşçi-Köylü milli demokratik ekseni

İşçi köylü hareketleri, harekete atılan kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi bakımından henüz Türkiye'deki milli-demokratik mücadelenin eksenini haline gelememiştir; fakat millidemokratik mücadelemizin ilerdeki başarısını tayin edecek en önemli parçasıdır ve eksen haline gelme yolunda hızla ilerlemektedir.

Değirmenköylülerin mücadelesi devam ediyor

22. Kasım, Cumartesi günü TÖS İstanbul Şubesinin Değirmenköy'de düzenlediği «toprak reformu» konulu açık oturum köylülerin yakın ilgisi ve coşkunluğuyla karışıldı, çözülen ve gerileyen köylüleri bir ölçüde yeniden biraraya getirdi.

Açıkoturum, toprak mücadelesi ne hukuki bir açıklık getirmekten başka, proleter devrimcilerle Kemalistlerin küçük ölçüde bir ittifakı olması bakımından da önem taşıyordu.

Olumlu bir girişim olan açık oturum; bolca fukaralık edebiyatı yapılması gibi, TÖS'lü öğretmenlere kolluk dağıtılarak öğretmenlerin köylülerden tecrit edilmesi gibi, «siz her şeysiniz, biz hiçbir şeyiz» cümlesinde ifadesini bulan halka yaranma kaygısına düşülmesi gibi, emperyalizmden hiç söz edilmemesi gibi, yanlış ve eksik tarafları da vardı. Bunları da burada belirtmeyi devrimci bir görev sayıyoruz.

Köylüler açıkoturumdan sonra, yürüyüş ve miting için yeniden karar aldılar. Fakat bu karar da; CHP'li Ferit Gündoğan'ın köylülere «şimdilik susun, mahkemeyi bekleyin», şeklindeki telkinleri ve Çorlu Kaymakamı'nın yürüyüş bildirimini imzalayanlara, «siz ne için imza attığınızı biliyor musunuz? Köylüler Çorlu'da isyan çıkaracaklar. Bunun sorumluluğunu taşıyabilmişsiniz?», şeklindeki tehditleri yüzünden yine geriye ertelendi.

Böylece, işbirlikçi iktidar ve onunla uzlaşan Ferit Gündoğan gibi sözümona ilericiler, Değirmenköylülerin yürüyüş ve mitingini bir kere daha engellediler.

Yeni bir toprak işgali: Varışlı Köyü

Değirmenköylülerin mücadelesinin bir benzeri de Hatay, Reyhanlı ilçesi, Varışlı köyünde sürdürülmektedir. Olay özetle şöyledir: Rufai Hindi adlı bir Suriye'nin Varışlı—Yenimahalle, Varışlı—Atsana köyleri arasında iki bin dört yüz dönümlük bir toprağı vardır. Suriye hükümeti, Suriye'deki Türklere ait topraklara elkoynunca, bizim hükümet de Türkiye'deki Suriyelilere ait topraklara el koyar. Bu arada birçokları gibi, Rufai Hindi'nin toprağı da hazine malı olur. Bir süre sonra da Mehmet Eker ve Halil Eker adlı ağalar, kitabı-

na uydurarak topraklara konarlar, Topraksız Varışlı köylüleri, toprakları işgal edip ekmeye başlayınca, karşılığında jandarmalar çıkarılır ve topraklar köylülerden «kurtarılır». İş mahkemeye intikal etmiştir ve Varışlı köylüleri mahkeme sonucunu beklemektedirler, aynen Değirmenköylüler gibi...

Ege sanayii direnişi, işçilerin mücadele tecrübelerini artırdı

Ege Sanayii İşçilerinin direnişi, 12. gününde, 26 Kasım Çarşamba günü kırıldı. İşçilerin çoğunluğu o gün işbaşı yaptılar. Geri kalan kırk kadar işçi de ertesi gün direnişi bırakmak zorunda kaldılar.

Çelik Halat işçileri işbirlikçilerin ve oportünizmin bölücü çabalarına rağmen mücadelesini sürdürüyorlar

Hüsnü Demirel, karısı ve baldızından sonra, yiğit işçi lideri Hüseyin Apaydın'da işten çıkarıldı. İştekler yerine getirilmedi. Sadece Hüsnü Demirel'in ailesine dört aylık ikramiye ödendi. Ayrıca Hüseyin Apaydın, sol yumruğu havaya kalkmış fotoğrafı yüzünden mahemeye verildi.

Ege direnişinin neden böyle sonuçlandığı üzerinde durulmalı ve bu direnişten gerekli dersler çıkarılmalıdır. Ege sanayii işçileri,

1 — İlk defa direniyorlardı, yani tecrübesizdiler.

2 — Kesin siyasi hedefleri yoktu, yani geniş ölçüde bilinçsizdiler. Azçok bilinçli olan işçiler sonuna kadar direndiler. Ve direniş iyice kırıldıktan sonra işbaşı yaptılar.

3 — Devrimci bir örgütten yoksundular, yani geniş ölçüde örgüt sızdüler. Maden—İş sendikası, işçilere birer parça ekme, zeytin, peynir sağlamakta yetiniyor; işverenlerin ve onun arkasındaki işbirlikçi iktidarın polislerinin karşısında, mücadeleye «kanunsuzdur» damgasını vurarak adliyenin karşısında, işçileri desteksiz ve yalnız bırakıyordu. Devrimci öğrencilerin desteği sürekli olamadı.

Değirmenköylülerin mücadelesinin anlamını kavramaya başlamışlardır.

İstanbul Bölgesi İşçilerin Birliğinin diğer fabrika işçilerinin desteğini sağlama yolundaki çabaları da yarım kaldı. İlk günlerdeki çayanışma sonuna kadar sürdürülemedi.

Buna karşılık işçilerin zayıf olduğu noktalar, karşı-güçlerin kuvvetli noktalarını teşkil ediyordu: Karşı güçler:

1 — İşçi direnişlerini kırmakta tecrübeliydiler. İşçilerin söylediğine göre, fabrika müdürü Kubilay Akpınar, Kozlu Kömür Ocakları'nda Mehmet Çavdar kurşunlanırken, işyeri müdürüydü.

2 — Bilinçliydi. Onlar biliyorlardı ki Ege Sanayii işçileri bu mücadeleyi başarırlarsa, çevredeki bütün fabrikalara örnek olacaklardı. İşçileri keyiflerince işten atmak, Anayasa'ya girmiş demokratik hakların üstüne yatmak kolay olmayacaktı,

3 — Örgütlüydi: Arkalarında işbirlikçi siyasi iktidarın örgütlü gücü toplu polisi, irtica örgütleri, hepsinin gerisinde de ABD emperyalizmi vardı. Yani karşı güçler sapına kadar örgütlüydü. Bu yüzden örgütsüz işçileri tek tek yakalayıp tehdit etti.

ler, Para teklif ettiler. Bazılarını satın aldılar ve sıraladığımız üç sebepten dolayı direnişi kırmayı basardılar.

Bütün bunlara rağmen, 12 gün dayanabilmiş olmaları, bütün işçilerin birliğini ve işçi—köylü ittifakını gerçekleştirme yolunda küçümsenemeyecek adımlar atmış olmaları da işçilerin başarısı sayılmalıdır.

Bu mücadelede işverenin kazancı, işçilerin demokratik haklarının üzerine bir süre daha yatabilmek; işçilerin kaybı ise, demokratik haklarını bir süre daha uygulamaya alanına aktaramamaktır. Fakat işçilerin kazancı çok daha önemlidir.

1 — İşçiler haklarının mücadeleye alınacağını öğrenmişler ve mücadelede önemli tecrübeler kazanmışlardır.

2 — Mücadele işçilerin, siyasi bilinçlerini geliştirmiştir. Bu gelişimde proleter devrimcilerinin de payı vardır.

3 — İşçiler, Maden—İşin iktisadi ve demokratik mücadelelerini gerçekten temsil eden daha tutarlı bir örgüt haline gelmesi gerektiğini hissettiler.

İşte bunlar, işçilerin kazançları, dolayısıyla karşı güçlerin kayıplarınıdır.

Çelik-Halat işçileri direnmeye kararlı

12 Kasım'da Çelik Halat'ta 185 işçinin başlattığı direniş, bu yazı kaleme alındığı sırada devam etmekteydi. 27 Kasım'da, fabrikaya jandarma çağırılması üzerine, direniş fabrika dışında sürdüren işçiler, tam bir dayanışma ve birlik içindedir.

Çelik - Halat işçilerinin istekleri, hatırlanacağı gibi iş garantisi,

hareketleri mücadelemizin olmak yolundadır

Ege Sanayii mücadelesi, işçi köylü ittifakının ilk kıvılcığıdır.

tisi ve işten atılan İbrahim Aydın'ın geri işe alınması idi. İşveren, işe girmekten vazgeçmesi şartıyla, İbrahim Aydın'a üç yıl ilk maaş ve ayrıca beşbin lira vermeye razı olduğu halde, işçiler devrimci bir uyanıklık göstererek, bu adı pazarlığa yanaşmamaktadırlar.

Yine işçiler, fabrikaya gelen AP milletvekili Cevat Ademoğlu'nu tepkiyle karşılamışlar ve konuşmadan ayrılmak zorunda bırakmışlardır.

Öte yandan, kanuna uygunluğu, AP milletvekili gibi, gerici parlamentarizmin icazeti şeklinde anlatılan oportünistler, özellikle Aren oportünizminin İsmail temsilcisi Şinasi Yeldan, işçilerin Anayasa'ya girmiş haklarını çiğnetmemek için giriştikleri direnişe kanun-

suздur, damgasını vurarak bozgunculuk yapmaya, işçi saflarında yılmılık yaratmaya çalışmışlardır. Bütün bunlara rağmen işçiler, direnmeye kararlı görünmektedirler.

Hisar Çelik işçilerinin mücadelesi başarıyla sonuçlandı

Çayırova'daki Hisar Çelik işçilerinin direnişi, dört günlük bir işgalden sonra başarıyla sonuçlanmış ve işçiler bütün isteklerini işverene kabul ettirmişlerdir. Proleter devrimciler, Hisar Çelik işçileriyle bağ kurmuşlar, milli — demokratik mücadelemizin silâhları olan İŞÇİ—KÖYLÜ ve TÜRK SOLU gazetelerini onlara da ulaştırmışlardır.

Sarı Petrol-İş sendikası, EAS işçilerinin mücadelesini hedeflerinden saptırmak istiyor

Kartal, EAS'da 21 — Kasım, cuma günü, işçilerin zorlamasıyla başlayan grev, bu yazı kaleme alındığı sırada, sarı petrol iş sendikasının denetiminde devam etmekteydi. İşçilerin toplu halde bulunmasından korkan sendika yetkilileri, fabrikada bir kaç grev gözcüsü bırakarak, geri kalan işçileri evlerine göndermişlerdir. İşçilerle dayanışma kurmak, onlara mücadele silâhları olan İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesi ulaştırmak üzere giden devrimci gençler, grev gözcüleriyle görüştürülmemiş, «bizim işçilerimiz sendika dergisini den başkasını okumaz», denilerek, İŞÇİ—KÖYLÜ gazetesi dağıtılmamıştır. Grev gözcüleriyle gö-

rüşmeyi engellemek üzere, daha sonra fabrikaya toplum polisleri çağırılmıştır. İşyeri temsilcisi, işçilerin isteklerini açıklamaktan bile kaçınmıştır.

Petrol—İş, EAS işçilerinin mücadelesinin siyasi boyutlar kazanmasına engel olmak, onu, devrimci hedeflerinden saptırmak amacıyla Proleter devrimcileri, EAS işçileriyle sıkı bağlar kurmalı ve sarı Petrol — İşin, işçi düşmanı yüzünü açığa çıkarmalıdır.

İşçi-köylü hareketleri, milli demokratik mücadelemizin eksenini olma yolundadır

İşçi köylü hareketleri, harekete atılan kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyleri bakımından henüz Türkiye'deki milli demokratik mücadelenin eksenine haline gelmemiştir; fakat millî — demokratik mücadelemizin ilerdeki başarısını tayin edecek en önemli parçadır ve eksen haline gelme yolunda hızla ilerlemektedir. İşçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyleri ne bakarak, bu güne kadar, bağımsızlık ve demokrasi bayrağını en önde götüren devrimci gençlik ve aydınların (en başta işçi sınıfı ideolojisini benimseyen ve ona yakınlık duyanların), bir süre daha, mücadelemizin en ön safında yer alacaklarını, devrimci hareketlerin eksenini teşkil edeceklerini söyleyebiliriz. Fakat hızla gelişen ve genellikle kendiliğinden gelen işçi-köylü hareketleri, kitleleri eğitmekte ve onlarda doğru bir siyasi bilincin gelişmesine yardım etmektedir. Sosyal Mücadele, kitleler için en iyi okuldur ve kitleler her gün biraz daha artan sayıda, bu okulda sınamalardan geçmektedirler.

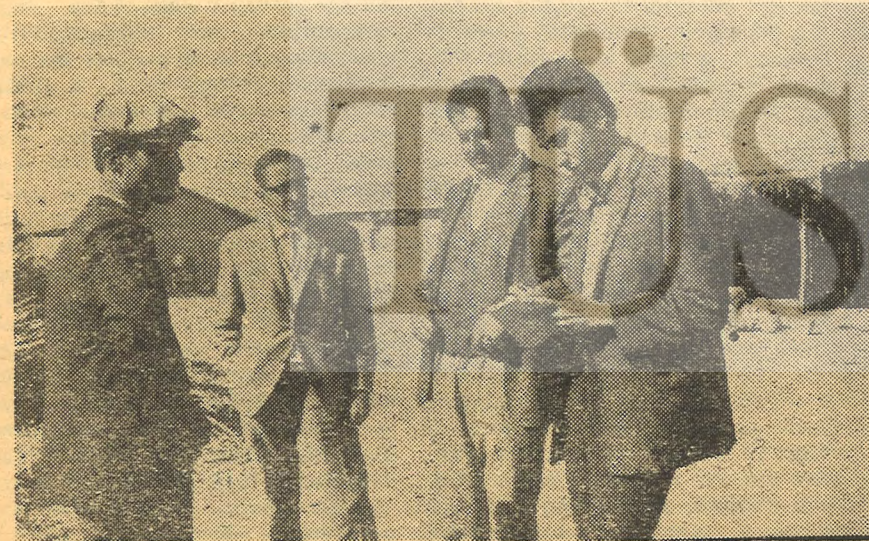
Yukarıdanberi özetlediğimiz olaylardan da anlaşılacağı üzere, işçi köylü hareketleri henüz devrimci örgütlerinden yoksundur. Köylü hareketleri tam anlamıyla örgütsüzdür. İşçi hareketleri işe ya sarı sendikaların denetimindedir, ki bunlar işçi hareketlerine ayakbağı olmaktadır; ya da devrimci ideolojiyi eylem kılavuzu edinemedikleri için, mücadeleyi sonuna kadar götürmekten kaçınan sendikaların elindedir. Mücadele içinde bilinçlenen işçiler, iki tip sendikayı da ileriye doğru, ekonomik ve demokratik mü-

Proleter devrimcileri, işçilere küçük burjuva görüşlerin aşılmasına meydan vermemelidirler. Gençlik saflarında geniş ölçüde tasfiye edilen oportünizmi, işçilerin saflarından da söküp atalım; işçi sınıfı örgütlerini, proleter devrimci düşüncenin güneşiyle aydınlatalım.

cadelerini gerçekten temsil eden örgütler olmaya doğru zorlamaktadırlar.

Bu güne kadarki mücadeleler, Akhisardaki Tütün Üreticileri Sendikası hariç, henüz bir örgüt doğurmamıştır. Kitlelerle proleter devrimcileri arasında, mücadele içinde kurulan bağlar, mücadele bittikten sonra aynı sağlamlığı sürdürememektedir. Bu sonuç, proleter devrimcilerinin henüz merkezi ve disiplinli bir örgütten yoksun ve kitleleri örgütlenme konusundaki bilgi ve deneylerinin sınırlı oluşundan ileri gelmektedir. Sendikalarda ve benzeri örgütlerde çalışmalara ağırlık vermek, işçi işçi — köylü mücadele örgütlerinin doğmasına yardımcı olmak, proleter devrimcilerinin acil görevleri arasındadır. Yine, devrimini başarmış ülkelerin işçi köylü örgütlenmesi konusundaki bilgi ve deneyleri dilimize kazandırılmalı, kendi deneylerimiz yazılıp tartışılarak bütün proleter devrimcilerin ortak malı haline getirilmelidir. Bunu başardığımız ölçüde işçi köylü hareketleri, millî — demokratik mücadelemizin eksenine haline gelecek, bunu başardığımız ölçüde emperyalizm ve oportünizme ağır darbeler indirmek mümkün olacaktır.

Yürütülen şiddetli ideolojik mücadeleyle ve sosyal pratiğin ağır şamarlarını yiyerek, şimdilik proleter sosyalist düşüncenin en çok hakim olduğu Devrimci Gençlik Federasyonundan tasfiye edilen oportünizm, bu seferde, sosyalist düşüncenin yeni yeni ulaşmaya başladığı, işçi örgütlerinde direnmekte; işçi sınıfımızın görüş açısını daraltmaya, bilincini köreltmeye ve eylemsizlik ağlarını işçi sınıfı hareketi üzerine sermeye çalışmaktadır. Bunun en somut örneğini Kartal'daki İstanbul Bölgesi İşçiler Birliği'nde görmekteyiz. O bölgedeki yığıt ve dinamik işçileri içinde toplayan ve işçi hareketlerinde önemli bir payı olan bu örgüt, sosyalizmin bilimini reddeden kısır faydacılık savunucularının, popülistlerin, işçi dalkavuklarının etkinlik alanı haline gelmiştir. Proleter devrimcileri, işçilere küçük burjuva görüşlerin aşılmasına meydan vermemelidirler. Gençlik saflarında geniş ölçüde tasfiye edilen oportünizmi, işçilerin saflarından da söküp atalım. İşçi sınıfı örgütlerini, proleter devrimci düşüncenin güneşiyle aydınlatalım.

milli demokratik devrim broşürü eleştirisi

Milli Demokratik Devrim Stratejisini açıklayıcı broşür Türk So. lu Dergisinin 53. sayısına ek olarak yayınlandı. Bugüne kadar emperyalizme ve oportünizme karşı verilen mücadeleyle gelişen, güçlenen, sosyalist hareketin stratejik ve bir ölçüde taktik görüşleri bu broşürde dile gelmiştir.

Bugün Türkiye'deki sosyalist hareketi kendi çevresine toplamış olan, emperyalizm ve işbirlikçilere karşı verilen mücadeleye çam gasını vuran bu devrimci stratejiyi teorik plânda oportünistler etkisiz kılmak istemektedirler. Bugüne dek eylem alanında, devrimci hareketi bölmek, yozlaştırmak, tecrit etmek için ellerinden geleni yaparlarken, teorik plânda ise, söylenmemiş şeyleri söylenmiş göstererek tahriflere girişmişlerdir. Fakat oportünizmin gerek eylem içinde hükmedebileceği güç gerek de teorik yeterliliği son derece sınırlıdır.

★

Mehmet Selik'in Emek Dergisinin 3, 4, 5. sayılarında «Demokratik Devrim Fetisizmi» yazısı teorik plânda bu cehaletin, bu kavrayışsızlığın tipik bir örneğidir. Biz Selik'in bu yazısını ayrıntıları ile ele alıp eleştirmeyi hem gerekli görüyoruz, hem de devrimciiler arasında tartışması çoktan bitmiş basit bir sürü gerçekler üzerinde tekrar durmayı lüzumsuz kabul ediyoruz. Yazıyı tümü ile ele alıp, ana çizgileri ile eleştirecek, zihinlerde tereddüt yaratabilecek bir kaç noktayı bir kez daha açıklığa kavuşturacağız.

Selik, yazısının büyük bir kısmında broşürden aktarmalar yapmış. Bu aktarmaların çoğuna katıldığı bölümler de dahil olmak üzere, yer yer kendisi ile de gelişkilere düşerek, sonunda hiç bir görüşü olmadığı gerçeğini farkında olmayarak itiraf etmiştir.

Selik'e göre broşürün doğru olmayan iddiaları şunlardır:

«Millî bağımsızlıkla bağdaşmayan iktisadî faaliyetler denen kategori bir zorlama bir uydurmadır.» (Emek, S. 3, s. 13)

Çağımızda, millî bağımsızlık, o ülkede siyasî, iktisadî, askerî ve kültürel alanlarda emperyalizmin hakimiyetini ve etkilerini söküp atmakla mümkündür. Eğer iktisadî sahada, emperyalizmin hakim olduğu üretim dalları varsa, veya emperyalizm dış ticaret ve borçlandırma mekanizmasıyla o ülkenin iktisadiyatını kendisine bağımlı kılar, o ülkede millî bağımsızlıkla bağdaşmayan iktisadî

faaliyetler var demektir. Türkiye'de bunun en açık örneği montaj sanayiidir. Uluslararası sermaye patent, teknik yardım vs. yoluyla veya doğrudan doğruya o alana sermaye yatırımı yaparak, Türkiye'de yatırımları kendine çeken, çok kârlı bir montajcı kesim yaratmıştır. Taşıt imalatı, traktör, radyo, buzdolabı, pikap, hesap makinesi vs. kesimlerinde uluslararası sermaye, işbirlikçi burjuvaziyle birlikte at oynatmaktadır. Ayrıca, kimya, lâstik, plastik vs. sanayi alanlarında da bu gayri millî yani uluslararası sermayenin kontrolünde olan iktisadî faaliyetlerin örnekleri boldur. Örneğin Türk Philips Sanayi Anonim şirketi denen şirket uluslararası sermayenin Türkiye'de elektronik sanayiinin bütün kollarında faaliyet gösterir. BMC Sanayi ve Ticaret A. Ş. minneapolis Moline Türk Traktör ve Ziraat Aletleri Fabrikaları, Uzel Ticaret ve San. Ltd, Chrysler San A. Ş, Genetico. Otomotiv Sanayi A.Ş., Türk Willis Overland Fabrikaları A. Ş., Unver Sanayi tesisleri, Helmut Weissenbaker, Beko Tic ve San, Smiko Tic ve San, Marla Tic ve San, Eli Burla ve Ortakları ve daha birçokları gayri millî iktisadî faaliyet gösteren, yani uluslararası sermayeye bağlı olan iktisadî birimlerdir.

Demek ki, gayri millî iktisadî faaliyet uydurma bir kategori değil, emperyalizmin sömürdüğü bütün ülkelerde görülen finans kapitale bağlı faaliyet kollarıdır. Bu faaliyet kolları gerek sanayi, gerek ticaret alanlarında emperyalizm - işbirlikçi burjuva ittifakının maddî temeldir.

Selik yazısına (Sayı 3, s. 12) işbirlikçi burjuvazinin mevcudiyetini ve bunun emperyalizmle ittifakını kabul ediyor. Ediyor etmesine ama, «millî bağımsızlıkla bağdaşmayan iktisadî faaliyetler denen kategori bir zorlama, bir uydurmadır» da diyebiliyor. Dolayısıyla gayri millî iktisadî faaliyetler şeklindeki maddî temelin varlığına karşı çıkıyor. Yoksa işbirlikçi burjuvazinin iktisadî faaliyetlerini anlatmak için, gayri millî iktisadî faaliyetler teriminin kullanılmasını mı yanlış görüyor? Yani emperyalist ve müttefikleri gayri millî değil midir? Yani emperyalizm ve müttefiklerinin iktisadî faaliyetleri gayri millî değil midir?

Öküzün altında buzağı arayan Selik, bunları hiç düşünmüyor, «bu gayri millî iktisadî faaliyetler

terimi, sermayeye karşı mücadele den söz etmemek için uydurulmuş bir oyundur», deyip geçiyor.

★

Selik'in ikinci iddiası şu:

«Feodal üretim ilişkileri ve feodal kalıplar, bir süreden beri kendiliğinden önemlerini kaybetme ve yokolma süreci içindedirler. Bu süreç aynı zamanda Türkiye'nin emperyalist kontrol altına sokulduğu bir dönemde hız kazanmıştır. Bu dönem yine aynı zamanda Türk tarımında kapitalistleşmenin hızla arttığı bir dönemdir.» (Sayı 3, sayfa 13) Bundan da, emperyalizm feodaliteyi tasfiye ettiğinden, feodaliteye el kaldırmak emperyalizme de el kaldırmak demek olamaz, sonucunu çıkartabiliyor.

Selik, feodaliteyle ilgili görüşlerini Korkut Boratav'dan aktarmış. Selik, tarımda feodal ve yarı feodal ilişkilerin varlığını inkâr edemiyor. Ancak bunlar çözülmektedir, yokolma süreci içindedirler diyor. Bu gerçeğin tersini iddia etmeye zaten imkân var mıdır? Şüphesiz bütün oluşlar gibi, feodalizmin de değiştiği ve tarih tekerleğinin ileri dönüşü sırasında, kapitalist ilişkilerin feodal ilişkilerin yerini aldığı bir gerçektir. Ancak bu alış bir doğrultuda olmamış, zaman zaman zigzaglar, geriye dönüşler de yapmıştır. Havan Ovası 1945 te iskân açılmış ve tam bir feodal iskân yapılmıştır. Türkiye'de şüphesiz ki feodal ve yarı feodal ilişkiler mevcuttur ve bunlar değişmektedir, çözülmektedir. Ancak Selik bu değişme ve çözülmeyi ne doğrultuda olduğunu söylemiyor. Hemen söyleyelim ki, bu doğrultu finans kapitalist hakim olduğu Türkiye'de, emperyalist ve işbirlikçilerin menfaatleri yönündedir. 40 bin traktörün Türkiye'ye sokulması, gerek ekonomik gerekse de politik yönden emperyalizm-işbirlikçi ittifakının güçlenmesini sağlamıştır. Emperyalizm feodal ilişkilerin çözülmeyi sağlarken, bir yandan da feodalizmle olan dağol ittifakını zedelememek için, özel gayret ve dikkat harcamaktadır. Örneğin endüstri bitkilerinden soya, ayçiçeği, yer fıstığı ekimini teşvik ederken, bir yandan da yerli sanayinin önemli hammaddelerinden olan pamuk ve zeytin tarımını frenlemiştir. Yine el sanatlarını kredi ve olanaklarıyla kooperatifleşmeye teşvik ederken bir yandan da bu kooperatifleşme sürecini yabancı sermayenin kontrolüne vermiştir. Gaziantep, Kayseri, İsparta, Karadeniz ve Gü.

ney Anadolu bölgelerinde yapılan girişimler bu yönden olmuştur.

Mademki feodal ilişkiler var ve mademki bu ilişkiler sürekli olarak değişim ve çözülmeye içindedir, öyleyse bu değişim ve çözülmeyi bir yandan hızlandırmak, bir yandan da geniş köylü yığınları yararına kanalize etmek devrimci leri bekleyen önemli görevlerden biridir. Yani sosyalistlerin görevi, feodal ve yarı feodal ilişkilere karşı, anti-feodal mücadeleye hız vermek, demokratik köylü hareketlerine doğru yol göstermek, onlara öncü olmak, destek olmak, onları örgütlemek ve devrimci hareketin unsuru haline getirmektir. Hele Türkiye gibi nüfusunun % 70 i kadar, büyük bir çoğunluğunu köylü yığınlarının teşkil ettiği bir tarım ülkesinde bu mücadeleyi değil inkâr etmek, küçümsemek bile devrimcilikle bağdaşmaz. Feodalizm çözülmüyor diye, köylünün demokratik mücadelesini inkâr etmek ya da bu mücadeleye anti kapitalist yaftasını yapıştırmak, hedef sapırtmanın, oportünizmin en büyüğüdür.

Selik kendi yazdığına kendisi de inanmamış gözüküyor. Zira hem feodal ve yarı feodal ilişkilerin mevcudiyetini ve bunların çözülmekte olduğunu kabul ediyor, hem de bu çözülmeyi hızlandıracak ve doğru devrimci yönde kanalize edecek demokratik mücadeleyi reddederek, anti - kapitalist mücadeleyi öneriyor.

Nedir anti - kapitalist mücadele?

Anti kapitalist mücadelenin sosyal muhtevası, kapitalizmin temel ilişkilerini ortadan kaldırmaya yönelmektedir. Lenin 1905 Devrimi ni anlatırken şöyle der: «Şüphesiz bu bir sosyalist diktatörlük değil, demokratik bir diktatörlüktür. (Devrimci gelişim bir seri ara aşamalardan geçmeksizin) kapitalizmin temellerini sarsmağa muvafak olamayacaktır. Olsa olsa, köylüler lehine, toprak mülkiyetini radikal bir biçimde değiştirebilir, Cumhuriyetin kurulması da dahil olmak üzere, kararlı ve gerçek demokrasiyi kurabilir. Sadece köyde değil, fabrika hayatında da asyavari esaretin bütün ezici nitelikleri kökünden yokedilebilir. İşçilerin durumlarında gerçek bir düzeltme yaratmak ve geçim seviyelerini yükseltmek için temel hazır layabilir... Böyle bir zafer hiçbir şekilde burjuva devrimimizi sosyalist bir devrime henüz dönüştürmeyecektir. Demokratik devrim, burjuva sosyal ve ekonomik iliş-

ratik devrim irisi üzerine

Seyhan Erdoğan

kilerin sınırlarını doğrudan doğru ya aşamayacaktır.. (Bütün Eserle- ri, Cilt III, s. 82-83)

Feodal ve yarı feodal kalıntıla- rın çöküşünü hızlandırma müca- delesi, az topraklı, topraksız ve fa- kır köylülerin toprağa kavuşma mücadelesi, biz istesek de isteme- sek de, anti-kapitalist bir mücade- le değil, demokratik bir mücade- dir. Bu onların sınıfsal niteliği ge- reğidir. Bu objektif bir gerçektir. Biz kalkıp da Selik gibi, kendi süb- jektif isteklerimizi kitlelere hedef diye gösterirsek, sizin mücadele- niz anti-kapitalist dersek, hedef sapmış oluruz. Selik verilecek mücadelenin sosyal muhtevası- nın demokratik olduğunu da in- kâr edemezken, yani toprak re- formu sloganına karşı çıkamaz- ken, nedense bu işin adına anti- kapitalist mücadele demekten vazgeçemiyor. Bu olsa olsa, Se- lik'in küçük burjuva sosyalizmini proleter sosyalizmi ile karıştır- masından ileri gelmektedir. Feo- dal kökünden arınmamış, küçük burjuva mülkiyet duygusu içinde yuğurulan geniş köylü yığınlarını somut olarak karşısında bulama- dığı kapitalizme karşı yönelmek mümkün olamaz.

Selik, „emperyalizmin o ülkenin en gerici sınıf ve tabakaları ile ittifak yaptığını“, kabul ediyor. Ama bunun ne demek olduğunu kavrayamıyor. Bu emperyalizmin o ülkede, feodal ve yarı feodal un- surlarla ittifaka girmesi ve feoda- lizmin çözülmesini geniş köylü kitleleri yararına değil, feodaller yararına yapması, bunu yaparken de ülkenin bağımsız olarak kapi- talistleşmesine fırsat vermemesi demektir. Osmanlı İmparatorluğu- nun sömürgeleştirilmesi süreci içinde, emperyalizmin demiryolu inşasına geniş önem vermesi, ken- dine yeterli ekonominin pazara a- rılması demek, emperyalizme hammadde kaynakları sağlanma- sı ve emperyalizme mallarını sü- receği pazar sağlaması demektir. Bu yönüyle feodalizmdeki belli o- randa çözülme, emperyalizmin ya- rarıdır. Ancak emperyalizm şu- nu da iyi bilir ki, o ülkenin sana- yi ve tarım alanında gerçekten kapitalistleşmesi, emperyalist sö- mürüye darbe vurması demektir. Bu nedenle de emperyalizm feo- dalizmin belli oranda çözülmesi- ne yardım ederken, birincisi bunu feodaller yararına yapar, ikinci- si de bunu yaparken bağımsız ka- pitalistleşmeyi önler. Bu demek- tir ki, toprak ağalarına, tefecile- re karşı köylülerin demokratik mücadelesi, emperyalizm - feo- dal ortaklığına karşı mücadeledir.

Emperyalizm - feodal ortaklı- ğının bir diğer yönü de, güçler dengesi meselesidir. Emperyalizm bir ülkeyi hâkimiyeti altına aldı- ğı zaman kendisine müttefik bul- mak zorundadır. Bu müttefiklerin bir kısmını kendisi yaratır. İşbir- likçi burjuvazi dediğimiz mütte- fik, varlığı emperyalizmin varlı- ğına doğrudan doğruya bağlı o- lan emperyalizmin kendi eliyle besleyip büyüttüğü bir müttefik- tir. Feodalizm ise varlığı emper- yalizme dolaylı olarak bağlı olan bir müttefiktir. Emperyalizm fe- odalizmi en gerici, en tutucu güç olduğu için yanına alır. Bu itti- fakın kurulması emperyalizmle feodalizmin arasında çelişki ol- maması demek değildir. Emperya- lizm, feodalizmin doğal çözülüşü- nü hızlandırırken, feodal kurum- ları yoker. Tarımda kapitalist- leşme süreci başlar, finans kapi- tal feodal ilişkileri kontrol altına alır. Bu durum köylerde işsizli- ğin artması, köylülerde toprağa sahip olma isteğinin artması köy- lerden şehirlere akının yoğunlaş- masını doğurur. Bu durum köylü- nün demokratik mücadelesi için objektif şartların yeterince ol- gunlaşmış olduğunu gösterir. O- nun içindir ki, bu mücadelede, köylülerin, sosyalistlerin demokra- tik sloganı toprak reformudur.

Bu slogan, emperyalizm-feodal it- tifakına darbe vuracağı için dev- rimcilerdir. Sosyalistlerin feodalizmi tasfiye, toprak reformunu yapma çözümüne karşılık, emperyalizmin feodalizmi sınırlı olarak çözmesi, çözerken feodallerin yararına çö- mesi ve çözerken kendine bağlı kılma çabaları, tarihi gelişim için- de gerici çabalarıdır. Bu gerici ç- abaları üretim güçlerinin gelişme- si biçiminde yorumlamak ve bu- radan da ilerici hareketlerdir so- nucuna ulaşmak son derece yan- lış yanlış olduğu kadar da tehli- keli ve tutucu bir yorumdur. Ma- demki üretim güçleri sürekli bir gelişme içindedir, o halde neden her yıl yüzbinlerce işçi giderek ar- tan bir hızla Avrupa'ya akın et- mektedir?

Heçefimiz doğrudur. Düşman doğru tesbit edilmiştir. Mücade- lemiz, geniş köylü kitlelerinin emperyalizm - feodal ortaklığına karşı demokratik mücadelelerine öncülük etmek, destek olmak, ve onları örgütlemektir. Bu mücade- le sosyal muhtevasıyla, tamamen demokratik bir mücadeledir.

★

Selik, yazısının ikinci bölü- münde, broşürde saptanan düş- manları ve güçleri sıralıyor ve bun-

ların doğruluğunu kabul ediyor. Yani Selik'e göre düşman, emper- yalizm - işbirlikçi burjuvazi - feo- dal kalıntılar ortaklığıdır. Güçler şehir ve köy proleteryası, şehir ve köy küçük burjuvazisi, ve asker - sivil aydın zümredir. Selik bunla- rı kabul ederken Millî Demokratik Devrim stratejisini de kabul etti- ğinin farkında değildir. Zira bir toplumda belli bir aşamadaki dev- rimci stratejinin saptanması de- mek, düşmanın ve düşmana karşı olan güçlerin saptanması demek- tir. Eğer baş düşman emperyalizm ise, verilecek mücadele emperya- lizme karşı, millî kurtuluş müca- delesidir. Bu mücadelenin başarı- ya ulaşması, ülkenin tam bağım- sızlığına kavuşması, feodalizmin tasfiyesi, Türkiye'nin demokratlaş- masıdır.

Sosyalistlerin görevi, düşmana karşı savaşırken, yanlarına düş- manın işbirlikçi burjuvazisi ve onun tabakaları toplamaktır. Bu çok basit bir savaş kuralıdır. Eğer düş- man ve bu düşmana karşı güçler doğru tesbit edilmiş ise, bundan bir tek strateji çıkar. Birden fazla stratejinin çıkartılması için, düş- manın tesbitinde veya güçlerin tes- bitinde bir yanlışlık olması ge- rekir. Eğer düşman, emper- yalizm - işbirlikçi sermaye - ağa ortaklığı ise, eğer güçler şehir ve köy proleter ve ya- rı proleteryası, şehir ve köy küçük burjuvazisi, asker, sivil aydın züm- re ise, bundan ancak ve ancak Millî Kurtuluş Mücadelesi, Millî Demokratik Devrim Mücadelesi stratejisi çıkar. Selik, broşürde düşmanın ve güçlerin doğru tesbit edildiğini kabul etmekle, strateji- nin de doğru tesbit edildiğini ka- bullenmiş oluyor. Ancak Selik, bro- şürün muhtevasını anlamamış ola- cak ki, meselenin özünü kabul et- tiğinin bile farkında değil. Neymiş kabul edemediği?

1923 ten buyana, Türkiye'de bir devrim ve karşı - devrimin olma- dığı. Selik, Emek Dergisinin son- raki sayılarında da bu meseleyi güya derinliğine incelemiş. Biz bu sorunun üzerinde ayrıntılarıyla durmayı bir yana bırakarak, işin özüne kısaca dokunalım.

Selik, Millî Kurtuluş Savaşımı- zın sınıf temelini Anadolu tüccar- larına ve büyük toprak sahipleri- ne dayandırıyor, kemalist devrimin köylülerden yana olmadığını söy- lüyor. Hemen söyleyelim ki, Kur- tuluş Savaşımızın ilk meşalesi İs- tanbul ve İzmir'deki sivil asker ay- dınlar tarafından tutuşturulmuş, bu merkezlerden Anadolu'ya sıç- ratılmıştır. İzmir'de Yunan'a ilk

kurşunu sıkan Hasan Tahsin, bir küçük burjuva devrimcisidir. Ege- de çeteciliği düzenleyen ve yöne- tenler, asker ve sivil aydınlardır. İstanbul'dan Anadolu'ya silâh ve cephane kaçırınlar, küçük burjuva milliyetçileri ve işçiler olmuştur. Anadolu tüccarları ve büyük top- rak sahipleri ise Millî Kurtuluş Savaşımız yoğunluk kazandıktan sonra harekete katılmışlardır. Mustafa Kemal ve Kadrosu Türk Millî burjuvazisi adına değil, em- peryalizmle çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaları temsil ederek bu hareketi yürütmüşlerdir. Onun içindir ki, Millî Kurtuluş Savaşı- mız, küçük burjuva milliyetçiliği- nin öncülüğünde verilmiş anti - emperyalist bir mücadeledir. Kur- tuluş Savaşı, küçük burjuva mil- liyetçiliğinin ideolojik, politik ve askerî öncülüğünde olduğu için, kalıcı zaferlere ulaşamamıştır. An- cak toplumumuzun tarihi gelişimi içinde, ileri doğru atılmış önemli bir adımdır. Çünkü Millî Kurtu- luş Savaşı ile emperyalizmin aske- ri, siyasi ve iktisadi hâkimiyetine son verilmiş ve gerek küçük bur- juvazinin sınıfsal niteliği, gerek se, o zamanki tarihi şartlar sonu- cu, Türkiye'de emperyalizmin ve sayeti altında olmayan bir kapi- talistleşmeye doğru yönelmiştir. Kemalist devrim, bu yüzden ileri bir adımdır. Her devrim, karşı devrimi de beraberinde taşır. Millî Kurtuluş Mücadelesinin her saf- hasında ve savaşın bitiminden sonraki Cumhuriyet döneminde, karşı devrimin, yani emperyaliz- min hâkimiyetini silme mücade- leri de karşı - devrim tohumları mevcut olmuştur. Bu tohumlar, küçük burjuva milliyetçiliğinin öncülüğünde olan bir anti - em- peryalist - demokratik mücade- nin kesin ve kalıcı zaferler sağla- yamama niteliğinden yararlanı- rak alabildiğine yeşermiş ve özel- likle 1946 döneminden sonra, em- peryalizm - ağa - komprador üç- lüsü, gerek iktisadi, gerekse siya- si alanda hızla, zaten küçük bur- juva milliyetçileri ile paylaştık- ları iktisadi ve siyasi hâkimiyeti kendi tekellerine almışlardır. El- bette ki, bu uzun bir sürecin so- nunda olmuştur. Çok partili de- mokrasi dediğimiz dönem, yani Fi- lipin tipi demokrasi denemesi, bu karşı devrimci giydirmiş bir kılıf- tan ibarettir. CHP emekçi yığın- larının kendi öz örgütlerine ka- vuşma çabalarını en faşist metot- larla önlerken, komprador - ağa partilerinin, kendi bünyesinde ge- lişip büyümesine müsaade etmiş- tir. CHP içinden Demokrat Parti- nin doğuşu, toprak reformu tartış-

Aybar ve Aren oportünizmi

Aybarcılık ve Arencilik emperyalizmin egemenliğinin meşru gösterilmesidir

Yukarıda da üzerinde durduğumuz gibi, Aybar ve Arenciler, emperyalizmi bir dış faktör, tali bir unsur olarak ele alıyorlar ve onu Türkiye'ye hâkim olan gerici ittifaka dahil etmiyorlar. Özellikle Arencilerde bu anlayış, gayet sarîh bir şekilde mevcuttur. Onlara göre, Türkiye'de kapitalizm tıpkı Batı'da olduğu gibi burjuva sınıfının eliyle gelişmiştir; tek kusuru az gelişmiş, gelişmenin erken bir aşamasında olma anlamında az gelişmiş olmasıdır. «Emperyalizmin baskısı ve sömürüsü altında olduğu için Türkiye'yi kaldıramıyacaktır.» Ama yine Arencilere göre, bu kapitalizm bir yandan da hızla gelişmekte, ülkemizde küçük burjuva yığınlar hızla proleterleşmektedir! Arenciler devrimci bir sanayi burjuvazisinin öncülüğünde, onun feodaliteye karşı mücadelesi ile yerleşen bağımsız, gerçek kapitalist gelişme ile, emperyalist dünya sisteminin sömürü alanlarının hâkim olan ve emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - feodalite ittifakının eliyle yaygınlaşan sömürge tipi kapitalizm arasındaki ayrılığı göremiyorlar; emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerdeki rolünü kavrayamıyorlar. Biz bu meseleyi bir defa daha koyalım.

Türkiye'ye hâkim olan kapitalizm, gerçek, bağımsız bir kapitalist gelişmenin ürünü değildir. Devrimci bir sanayi burjuvazisinin feodaliteyi tasfiye ederek yerleştiği bir kapitalizm değildir. Aksine, emperyalizm ve işbirlikçilerin eliyle, işbirlikçi burjuvazinin ve bizzat feodal unsurların eliyle yaygınlaştırılmıştır. Bu kapitalizm, sömürge tipi kapitalizmdir. Bir yandan emperyalizme bağımlı bir kapitalizmi yaygınlaştırırken, bir yandan da feodal kalıntıları muhafaza eder. Bu bakımdan, az gelişmiş bir kapitalizmdir; yoksa bağımsız kapitalist gelişmenin erken bir aşamasında olduğu için değil. Az gelişmişliği, oportünistlerin kullandığı anlamda kullanan, Batının emperyalist burjuvazisinin ideologlarıdır. Sömürge tipi kapitalizmin hâkim olduğu bütün Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde, emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi ve feodalite ittifakı hâkimdir; bu ittifakta en ağır ba-

san ortak, ittifakın hâkim unsuru, emperyalizm ve Türkiye bakımından öncelikle Amerikan emperyalizmidir.

Oportünistlerin emperyalizmi, tali bir mesele, bir dış faktör olarak göstermeye çalışmalarında amaç, devrimin esas düşmanının doğru tayin edilmesini önlemektir. Bu, objektif olarak, emperyalizmin yardakçılığıdır; emperyalizmin hâkimiyetini meşru gösterme çabasıdır.

Oportünistlere göre devrim stratejisi ve öncülük

Aybar'a göre, «Milli kurtuluş için mücadele ile sosyalizm için mücadele maçalyonun iki yüzüdür.» Arencilere göre: «Anti - emperyalist ve anti - kapitalist mücadelenin birlikte yürütülmesi zorunludur.» Aybar'a göre: «TİP iktidara gelince bugünkü ilkel kapitalist düzene son verecek, sosyalizmi kuracaktır.» Yani, TİP programının (ki, eksik ve yanlışları olan genel demokratik bir programdır, anti - kapitalist değil, anti - emperyalist bir programdır), uygulanmasıyla sosyalizm kurulacaktır. Yine Arencilere göre: «... anti - emperyalist mücadele ile sosyalist mücadele birdir»; çünkü burjuva sınıfı Türkiye'ye emperyalizmi sokmuştur, bunun için anti - emperyalist ve anti - kapitalist mücadele ancak birlikte yürütülebilir(!).

Öncülük konusuna gelelim. Aybar'a göre: «Bizde işçi sınıfının köylüleri sürükleyerek iktidarı alması söz konusu değildir; emekçi sınıflar koalisyonu (yani, Arencilerin işçi ve emekçi sınıflar) iktidara adaydır. İşçi sınıfımız... fiilen kurulmuş olan bu koalisyonu, demokratik ve bilimsel (altını biz çizdik) öncülüğü etrafında toplayarak daha etkin bir hale getirmeye çalışacaktır.» (s. 658) Arencilere göre: «Anti - emperyalist mücadele sosyalist hareketin ayrılmaz parçasıdır. Bu mücadelede emekçi sınıfların öncülük yapması başarılı omanın temel şartıdır.» Yine Arencilere göre, «... anti-emperyalist mücadelenin sosyalist muhteva ile yürütülmesi bu mücadelenin işçi ve diğer emekçi sınıflara dayandırılması ve bu sınıfların öncülüğünde yapılmasını sağlamak ve garantilemek bakımından da kesin bir önem taşır.» (7)

Aybar'ın ve Arencilerin strateji ve öncülük konusundaki bütün bu bilimsel sosyalizme taban tabana

zıt herzeleri şu ortak sonuca varıyor: İŞÇİ VE DİĞER EMEKÇİ SİNİFLARIN ÖNCÜLÜĞÜNDE, ANTI-EMPERYALİST ANTI - KAPİTALİST MÜCADELE (!)

Anti-emperyalist mücadele nedir?

Anti - emperyalist mücadele, yani emperyalizme karşı mücadele, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadeledir. Anti - emperyalist mücadele, bu bakımdan anti-feodal mücadeleden ayrılmaz. Siyasi alanda, emperyalizm-işbirlikçi burjuvazi-feodalite iktidarının yıkılmasını ve onun yerine milli sınıfların ortak iktidarının konmasını hedef alır; genel olarak burjuvazinin iktidarını yıkmayı hedef almaz. İktisadi alanda, işbirlikçi kapitalizmin ve feodal kalıntıların tasfiyesini hedef alır; genel olarak kapitalizmi, genel olarak özel mülkiyet düzenini yıkmayı hedef almaz. Anti-emperyalist mücadele, bütün milli sınıfların çıkarınıdır. Bütün milli sınıfların çıkarları objektif olarak emperyalizme karşıdır. Ancak milli sınıflar bu çıkarlarının bilincine vardıkça, anti-emperyalist anti-feodal uyanış sağlanmadıkça anti-emperyalist mücadele ilerleyemez. Anti-emperyalist mücadeleler, emperyalizmin sömürülen ülkelere girişinden beri vardır, ancak bu mücadelelerin zafer sağlayacak güce ulaşması, halkın uyanışı ve örgütlü ve aktif olarak mücadeleye katılmasıyla mümkün olabilir.

Anti-kapitalist mücadele nedir?

Anti-kapitalist mücadele, anti-emperyalist mücadeleden ayrıdır ve hiç bir zaman birarada yürütülemez. Anti-kapitalist mücadele, yani kapitalist sistemin tümüne karşı, bir sistem olarak kapitalizmin yıkılması ve yerine sosyalizmin kuruluşu için mücadeledir. Genel olarak burjuvaziye, genel olarak mülkiyet düzenine karşı mücadeledir. Anti-emperyalist mücadele bütün milli sınıfların davasıdır; anti-kapitalist mücadele yalnız işçi sınıfının davasıdır. İşçilerin anti-kapitalist mücadelesi, tek tek sermayedarlara karşı yapılan iktisadi mücadelesi değil, sosyalizmi kurma siyasi mücadelesidir.

Bugün Türkiye'de anti-emperyalist mücadele verilmektedir. İşçi sınıfımızın bugünkü mücadelesi henüz iktisadi mücadele sınırlarını aşmış değildir; daha iyi çalışma

şartları, daha iyi ücret ve asker-sivil zümrenin, küçük burjuva aydınlarının siyasi mücadeleleriyle kazanılmış olan demokratik hakları gerçekten kullanılabilir hale getirmek için mücadeledir. İşçi sınıfımızın bugünkü özlemleri, ancak bağımsız ve demokratik bir Türkiye'de gerçekleşebilir. Bu bakımdan işçi sınıfımızın bugünkü mücadeleleri halkımızın milli demokratik mücadelelerinin bir parçasıdır. İşçi sınıfımızın mücadelesi iktisadi mücadeleden siyasi mücadeleye dönüşmesi, işçi sınıfımızın politik bilince ulaşması, onun anti-emperyalist mücadelede öncülük kazanması için, milli demokratik hareketleri milli demokratik devrime dönüştürmesi için temel bir şarttır. Ülkemiz şartlarında, işçi sınıfımızın bilinçli siyasi mücadelesi yine anti-kapitalist değil, anti-emperyalist olacaktır. Çünkü ülkemiz şartlarında sosyalizme giden yol milli demokrasiden geçer. İşçi sınıfımız milli demokrasiyi gerçekleştirdikten sonra ancak anti-kapitalist mücadeleye, sosyalizmin kuruluşuna geçebilir.

Bugün işçi sınıfıyla burjuvazinin milli kesimi arasında da çelişmeler vardır. Ve bu çelişmelerin çatışmalara dönüşmesi engellenmez, tam aksine işçi sınıfını sınıf bilincine ulaştıracak bir mücadeledir. Ne var ki bu çelişmeler düşmanca değildir ve işçi sınıfının bugünkü mücadelesi, kolektif mülkiyet için değil, emperyalizme bağimli ilişkilerin son verilmesi içindir.

Devrimde öncülük

İşçi sınıfının anti-emperyalist mücadelede öncülüğün şartlarına haiz olmadığı aşamada, anti-emperyalist mücadelede küçük burjuva aydınları önemli bir rol oynayabilirler. Ancak, proleteryanın öncü olmadığı şartlarda anti-emperyalist mücadeleler milli demokratik hareketlerden ibaret kalır ve asla kalıcı zaferler sağlayamaz. Proleteryanın devrimci ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünün gerçekleşmesi ile ancak, milli demokratik hareketler milli demokratik devrime dönüşebilir.

Sömürülen bir ülkede proleteryanın mevcut olması (ki, eğer emperyalizm varsa, işçi sınıfı da mutlaka vardır), onun devrimde öncü olması demek olamaz. Bir yandan, «işçi ve emekçi sınıfların öncülüğünü», yani işçi sınıfının ve onun yanısıra küçük burjuvazinin tümünün işçi sınıfıyla birlikte öncülüğünü (!) savunan Arenci oportünistlere göre, işçi sınıfı mevcut ol-

neden aynıdır? II

Şahin Alpay

duğuna göre, devrimde «objektif olarak, öncüdür. (8)

Bir sınıfın objektif olarak mevcudiyeti, onun sınıf bilincine kendiliğinden sahip olması demek olamaz. Bugün ülkemizde proleterya, en bilinçli kesimleri iktisadi ve demokratik haklar için mücadele veren, büyük kesimi en gerici ideolojilerin etkisi altında olan bir sınıf durumundadır; henüz kendisi için sınıf durumuna yükselmemiştir. Bu şartlarda proletaryanın devrimde öncü olduğunu iddia etmek, işçi sınıfını öncülük şartlarına kavuşturacak mücadeleyi hasıraltı etmek, objektif olarak, işçi sınıfının devrimde öncülüğüne karşı çıkmak demektir. (Öncülüğü, işçi sınıfının değil, «işçi ve emekçi sınıfların» öncülüğü olarak anlamak, işçi sınıfının hareketi ile küçük burjuvazinin hareketini birbirinden ayırmamak ülkemizdeki sağ oportünizmin en belirgin niteliğidir.)

Proletaryanın mevcut olması başka şeydir, devrimde öncülük kazanması başka şey. Bu ikisini birbirine karıştıran darkafalı küçük burjuva sosyalisti ancak proletaryanın bugün devrimde ÖNCÜLÜĞÜN OBJEKTİF VE SÜBJEKTİF şartlarına TAM OLARAK sahip olmadığı tasbitinden, Türkiye'de proletaryanın mevcut olmadığı iddiasında bulunduğu neticesini çıkarabilir. Nitekim EMEK dergisi 13. sayısında AYDINLIK'ın sosyalistleri fabrika kurarak işçi sınıfı yaratmaya çağırıldığını yazdığı zaman, küçük burjuva darkafalılığının parlak örneğini vermektedir.

Proletaryanın devrimde öncülüğe kavuşturulması, bir yandan bütün millî sınıflar arasında ittifak, millî cephe politikasının izlenmesini, bir yandan da işçi sınıfı hareketinin siyasî mücadele safhasına ulaştırılmasını, bu iki görevin birarada yürütülmesini gerekli kılar. Bu iki görev sıraya konulamaz; önce biri, sonra öbürü denemez. Birlikte yürütülmesi gereken mücadeleler, işte bunlardır. Arenci oportünistlere göre, «Diğer güçlerle ittifak konusu sosyalist gücün gelişmesine bağlı olarak çözümlenecektir.» (9) Yaygın olan, «önce güçlenelim, sonra ittifak kuracağız, görüşü, millî cephe politikasına karşı ileri sürülen bir başka tezdirdir ve millî cephe bozgunculuğunun bir başka tezahür şeklidir.

Aybar ve Aren oportünizmi, anti-empyralist ve anti-kapitalist mücadeleyi birbirine karıştırarak, işçi sınıfı ile müttefiklerini birbirine karıştırarak, işçi sınıfının öncü

lüğünü «işçi ve emekçi sınıfların öncülüğü» olarak sunarak, düşmanımızla dostumuzu, kendimizle dostlarımızı birbirine karıştırıyorlar ve millî cephe politikasını balatabıyorlar. Onların bu küçük burjuva sosyalizmini, öncelikle işçi sınıfına ve tüm millî sınıflara ihanetini teşhir etmekten geri durmayalım! Aybar-Aren oportünizmi kendisini nerede gösterirse, orada onun görüşlerini ezmekte duraksamayalım!

AYBAR'A VE ARENCİLERE GÖRE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ PARTİSİ.

Proletarya kendi öz partisine sahip değilse, ki ülkemizde işçi sınıfının partisi yoktur, işçi sınıfı öncülüğünden söz edilemez. Proletarya örgütünün varlığı, öncülük şartlarının vazeçilmez bir unsurudur. Ülkemizde işçi sınıfının kendi öz örgütüne kavuşması, devrimde öncülük kazanması yolunda dev bir adım olacaktır. Ama bu örgüte kavuşması da devrimde öncülüğün sağlanması demek olamaz. Bu örgüt hem işçi sınıfına hem de millî cephe vasıtasıyla bütün millî sınıflara yön gösterir ve bilinçli ve örgütlü kitleleri peşinden sürükler hale gelince ancak, işçi sınıfının öncülüğü gerçekleşecektir. İşçi sınıfı, partisi, işçi sınıfının bilinçli öncü kesimini içinde toplayan ve bilimsel sosyalizmin teorik, ideolojik, stratejik-taktik ilkelerine dayanan, işçi sınıfının öncü örgütüdür.

Gelelim Aybar'ın ve Arencilerin öncü partilerine... Onlara göre TİP, işçi sınıfının «öz örgütü, öncü partisi»dir. Bu konuda Aybar ve Arenciler tam bir görüş birliğindedirler. Aybar'a göre: TİP işçi sınıfının «bilimsel ve demokratik öncülüğünü», (her ne demekse) temsil etmektedir. Arenciler bu konuda daha ileri gitmektedirler. Diyorlar ki:

«...ülkemizde işçi sınıfının kendi öz partisini kurup, sosyalizm için mücadele yapması, hem ekonomik gelişme seviyemiz, hem de demokratik hak ve hürriyetler alanında eriştiğimiz aşama bakımından mümkündür ve bu imkân TİP tarafından gerçekleştirilmiştir (altını biz çizdik)». (10)

TİP işçi sınıfının öz örgütü değildir ve hiç bir zaman olamaz. İşçi sınıfının öz örgütü için mücadele bugün en önde gelen görevlerimizden biridir. TİP çatısı altında proleter devrimlerini de barındıran ilerici bir partidir. Devrimci bir yönetim TİP'i millî demokratik hareketimizde önemli bir kuvvet haline getirebilir. Bunun için

proleter devrimcileri TİP'i devrimci bir yönetime kavuşturmak için oportünizmle sonuca kadar mücadele edeceklerdir. TİP'i işçi sınıfının öz örgütü olarak savunmakla, Aybar-Aren oportünizmi, gerçekte işçi sınıfımızın kendi partisine kavuşması için mücadeleyi hasıraltı etmek istiyorlar. Devrimci işçi sınıfı hareketini en önemli silâhlarından birinden yoksun bırakmaya çalışıyorlar. Hangi kılığa girerse girsinler, görünüşte devrimci ama özünde oportünist hangi kılığa bürünürlerse bürünsünler, çabaları boşunadır. İşçi sınıfımız öz örgütüne er veya geç kavuşacaktır.

Aybarcılığın ve Arencilerin üzerinde birleştikleri diğer bir önemli nokta, onların gerçekten gerici, karşı devrimci kara yüzlerini açık ortaya koyan nokta, ülkemizde empyralizm ve işbirlikçilerinin tahakküm aracı olan gerici parlamentarizmi, filipin tipi demokrasiyi, demokrasi diye yutturmaya çalışmalarıdır.

Aybar'a göre: «1946-1950'den beri Türkiye'de seçim «devrimci» bir müessesedir» (s. 659.) Arencilere göre, gerici parlamentarizme geçiş ülkemizdeki burjuva demokratik gelişmelerin bir halkasıdır. Emek dergisi şöyle diyor: «1945'de tek dereceli genel oy hakkı tanınmış, çok partili devir açılmıştır... burjuva sınıftan daha ileri bir demokratik düzenin kurulmasında öncülük yapmasını beklemek gerekler» uymaz. (11)

Türkiye'de burjuva anlamıyla demokrasi olsa idi, bu bugüne nazaran ileri bir adım olurdu. Burjuva parlamentarizmi Batı'da devrimci burjuvazinin feodaliteye karşı verdiği sınıf mücadelesi sonucunda ortaya çıkmış politik bir sistemdir. Batı'da işçi sınıfı genel oy hakkını adım adım, çetin mücadelelerle kazanmıştır. Türkiye'ye parlamentarizm empyralizm - işbirlikçi burjuvazi - feodalite eliyle sokulmuştur. Empyralizm ve işbirlikçilerinin siyasî, iktisadi ve ideolojik tahakkümü altında olan geniş halk kitleleri, bağımsız siyasî karar verme yetkisine sahip değildir; kenciliklerini ezenlerin gösterdiği yönde oy kullanmaktadır. Üstelik, burjuva anlamıyla demokrasi, sadece oy hakkından ibaret değildir. Söz, basın, örgütlenme, vs gibi bütün klâsik hakların mevcudiyetine dayanır. Bugün işçi sınıfının siyasî örgütlenme imkânı olmadığı gibi, küçük burjuvazi de kendi öz örgütüne sahip değildir. Ne işçilerin ne de küçük burjuvazinin kendi öz örgütüne sahip olma

dığı bir ortam, demokrasi olamaz. Empyralizm ve işbirlikçileri gerici parlamentarizmi ülkemize, anti-Kemalist karşı devrimi perçinlemek, millî ve demokratik eğilimler taşıyan asker-sivil aydın zümreye karşı işbirlikçilerinin arkasına sözde bir «millî irade» desteği vermek için sokmuşlardır. Bütün genel oya dayanan seçimler sandıktan daima empyralizm ve işbirlikçilerinin en gerici örgütünü çıkarmıştır. Atatürk yönetimi sırasında 1925 ve 1930 yıllarında girilen iki deneme, Türkiye şartlarında parlamentarizmin gerici niteliğini ortaya vurmuş, otoriter ama demokratik ve millî Atatürk yönetimi gerici parlamentarizme izin vermemiştir. 27 Mayıs asker-sivil aydın zümrenin sandıktan çıkma gerici DP iktidarına tepkisi dir ve sandığın karşısına bazı ana-yasa kurumlarını çıkararak, işbirlikçilerinin iktidarını bazı alanlar da sınırlamıştır. Bu sınırlamalar millî ve demokratik hareketimizin güçlenmesiyle sağlam dayanaklar kazanmaktadır.

«Genel oya dayanan çok partili düzen»i demokrasi anlayışlarının esası kabul eden Aybar - Aren oportünistleriyle, devrimci Kemalist ideolojilerini ve geleneklerini reddetmek ve empyralizmle uzlaşmak yolunu tutan, asker-sivil aydın zümrenin sağcı ideologları Ecevit ve etrafındaki gerici parlamentarizm temeli üzerinde birleşmeleri onların aynı mayadan olduklarının ve aynı karşı devrim yolunu tuttuklarının en açık belirtisidir.

Sonuç

Devrimci hareketin bütün temel meseleleri konusunda: dostlarımızla düşmanlarımızı, kendimizle dostlarımızı birbirine karıştırmak ve buna bağlı olarak millî cephe politikasının ve proletaryayı öncü durumuna yükseltme mücadelesinin kundaklanmasında Aybarcılık ve Arencilik bugün de elele yürümektedir.

Aybarcılık ve Arencilik, bilimsel sosyalizme karşı oluşur. Yoksa oportünistlerle devrimciler arasında da ayrılık, bir strateji ayrılığı değildir. Oportünizmle ayrılığı bilimsel sosyalizmin ilkelerinin tümü konusunda ayrılık değil de sadece bir strateji ayrılığı olarak görmek veya göstermek, oportünizmin bir başka çeşididir. Bunu hiç akıldan çıkarmayalım. Millî demokratik devrim stratejisinin doğruluğunu kabul etmek, proleter devrimciliği yönünde atılmış çok olumlu, ileri (Devamı 16. sayfada)

Emperyalizmin beyin yıkama örgütü

A.F.S. nin iç yüzü

Türkiyede 1953 yılından beri faaliyet gösteren ve Anadolunun dört bir yanında seçtiği lise öğrencilerini bir yıl süreyle A.B.D. ne gönderen bir örgüt vardır.

American Field Servisi AFS adıyla bilinen ve merkezi New Yorkta bulunan bu örgütün kuruluşu, I. Dünya savaşının başlangıç günlerine kadar uzanır. Savaş sırasında Amerikalılar, kendilerinin ve müttefiklerinin yararları

na yardım etmek üzere bir can-kurtaran ekibi teşkil etmişlerdir. Amerikan saha hizmetleri anlamına gelen adını bu şekilde alan kuruluş, aynı göreve II. Dünya Savaşı sırasında da devam eder.

Bildiği gibi, II. Dünya savaşının bitimiyle Amerikan dış politikasında Truman doktrini Marshall Plânı, Sovyet saldırılarını önleme bahaneleriyle yeni bir devre açılmıştır. Kısaca;

■ Savaş sonrası tamamen askeri bir nitelik göstererek sermayesinin büyük bir kısmı savaş araç ve gereçlerinin yapımına ayrılan, Amerikan ekonomisi için bir çıkar yol olan çeşitli askeri anlaşmalar ve paktlar,

■ Az gelişmiş ülkelerin ekonomilerinin kontrol altına alınması, yer altı-yerüstü kaynaklarına elkonması,

■ Amerikan sermayesinin çeşitli

ülkelere sokulabilmesi, bu şekilde bir yandan o ülkelerde yaratılan artı değerın Amerikaya aktarılması öte yandan gereksiz alanlara yapılan yatırımlarla (jilet, Gazoz vs., fabrikaları) memleketin ekonomik fazlasının eritilebilmesi gibi plânlar yapılmaktadır.

Şüphesiz bütün bu plânların başarıya ulaşmasında, Amerikan egemenliği altındaki ülkelerdeki teknokrat ve bürokratların büyük rolü olacaktır. Bu kişilerin Amerikan çıkarlarına karşı çürması hiç te hoş olmıyan bir takım sorunlar yaratacaktır. Oysaki yabancı ülkelerin genç beyinleri Amerikada Amerikan yöntemlerine göre yetiştirilir ve eğitilirse bu büyük engel ortadan kalkmış olacaktır. Herşeyden önce, savaş sonu Amerikası bütün ülkelerden daha müreffeh daha çekici gözükmektedir.

Savaş yıkıntıları arasından, az gelişmiş ülkelerin sefalet mahallerinden toplanıp Amerika'ya getirilecek olan bilinçsiz kafalar, gördüklerinin kendi sömürümleri sonucu sağlandığını bilmeksizin maddiyatın çekiciliğine kapılacaklar, Amerika'ya ve Amerikan sistemine karşı bilinç veya bilinç altı bir hayranlık duyacaklardır. Öte yandan Amerika'dayken kurdukları kişisel ilişkiler bu insanlarda Amerikan halkına karşı, bir sempati yaratacak ve sonraları Amerika'nın karşısına çıkmaları pek kolay oluyacaktır.

Şüphesiz, bazı bilinçli gençlerin bu etkilerin hepsinden olmasa bile çoğundan kurtulmaları mümkündür. Herşeye rağmen gidenler Amerikan dilini öğrenmekte, öğrenim alanlarında Amerikan kaynaklarından yararlanmakta, çeşitli konularda Amerikalıların yorumlarını, «Objektif bilimsel gerçek», olarak bellemektedirler.

İşte bütün bu nedenlerle savaş sonrası Amerikası «Kültürel Değişim», «Uluslararası Barış», gibi insancıl sloganlarla yabancı ülkelerin genç beyinlerini yıkama çabalarına hız verir. Bu arada akla gelen bir kuruluşta AFS dir. Can-kurtaran, sürücüleri derhal kollalarını savaşırlar. İşin bahanesi hazırdır? Adamcağızlar savaşın getirdiği felâketleri gözleriyle görmüşler, insanlık bir daha böyle bir durumla karşılaşmasın diye rek Amerikanın el atmak istediği her ülkeden Amerika'ya öğrenci getirmeğe karar vermişlerdir! İşte AFS'nin bir öğrenci değişimi kuruluşu haline gelmesiyle ilgili olarak anlatılan masal kısaca budur.

Oysa barış maskesi altında emperyalizme hizmet eden bu kuruluşun amacını eski ABD Başkanlarından, Dwight D. Eisenhower çok daha açık bir şekilde ilân etmiştir; «İki savaşında kazanılmadığı katkılarına rağmen, AFS'nin barış zamanında gönüllü olarak yüklendiği görev, hepsinden daha önemlidir, bu görev Amerikan Demokrasisi kavramının bütün dünyaya yayılmasına yardımcı olmak ve memleketimiz için gerçek bir uluslar arası anlayış yaratmaktır. Yeterli bir noktaya ulaştırılırsa bu proje totaliter

SOSYALİST LİTERATÜRDE TERİMLER ve KAVRAMLAR

ekonomi politik

Şimdiye kadarki yazılarımızda çeşitli terimleri açıklamaya çalışırken, toplumu çeşitli yönleriyle ele aldık ve onun gelişmesi hakkında genel bir fikir edindik. İnsanlığın en eski çağlarından beri açıklanmaya çalışılan bu konu, ilk defa Marx'da doğru cevabını bulmuş, sistemleşmiştir. İlk defa Marx, tarihin gelişmesini belirleyen şeyin üretim süreci olduğunu ifade etmiştir. Her toplumun varoluşunun ve gelişmesinin kökeni üretimdir. Daha önceden de biliyoruz ki üretim süreci insan emeğini, üretim araçlarını ve iş koşullarını içerir. İnsan, yaşamını sürdürmek için, maddi servetleri doğadan elde etmek, üretmek zorundadır. Bu maddi servetlerin üretim, değişim ve üleşimi içinde insanlar birbirleriyle bir takım ilişkiler kurarlar. Bu ilişkilere üretim ilişkileri veya ekonomik ilişkiler diyoruz. Gene bildiğimiz gibi üretici güçler ve üretim ilişkileri, tümü ile üretim tarzını meydana getirirler. Ve insan toplumu böylece ileriye dönük tarihi gelişimi için, de 5 tip üretim tarzı tanımıştır.

Gene biliyoruz ki her şey birbirine bağlıdır (diyalektik birinci kanunu). Doğa ve toplum olayları da kendi aralarında birbirlerine bağlıdır. Her şeyin karşılıklı etkilerle birbirlerini şartlandırırlar. Bu evrimin kanunları vardır ve bilimin görevi de bu kanunları gün ışığına çıkarmaktır.

Toplum gelişmesinde ekonomik kanunlar ön de gelir. İnsanlar arasında kurulmuş olan sosyal üretim ilişkilerindeki farklılığı ekonomik kanunlar tayin eder, yani üretim alanında belirgen üleşim, değişim ve tüketim ilişkilerini ekonomik kanunlar belirler. Ekonomi politik biliminin görevi de toplum gelişmesindeki bu ekonomik kanunları bulup ortaya koymak, işleyişlerini, etki alanlarını açıklamaktır.

Ekonomi politik, 17. yüzyılda kullanılmaya başlanmış bir deyimdir. Kelime anlamı Yunanca «oikonomia» ve «politeia» kelimelerinden gelme olup, bir kuruluş, bir topluluk, giderek bir ulus içinde yürürlükte olan düzenin iyi yönetimi ilkelere inceleme anlamına gelir. Marksist anlamda ekonomî politik, «İnsanların yaşamak için yaptıkları ortak çalışma dolayısıyla, başka bir deyişle üretim dolayısıyla, kendi aralarında kurdukları her türlü sosyal ilişkileri incelemekten ibaret olan bilimdir.»

«Ekonomi politik sosyal ilişkilerin, yani insanlar arasındaki ekonomik ilişkilerin gelişmesinin bilimidir. Ekonomi politik gelişmesinin çeşitli aşamalarında, üretimi ve insan toplumu içinde maddî varlıkların paylaşılmasını etkileyen kanunları gün ışığına çıkarır.»

Ekonomi politik toplum gelişmesinin temelini araştırır. Teknik bir olay olan doğrudan doğruya üretim olayı ile ilgilenmez.

Ekonomi kanunları da doğa kanunları gibi objektif kanunlardır. Ancak ekonomi kanunlarının doğa kanunlarından farklı özellikleri vardır. Ekonomik kanunlar kısa sürelidir (doğa kanunlarına kıyasla) ve ancak herhangi bir tarihi dönem için geçerlidirler. Bir üretim tarzından başka bir üretim tarzına geçildiğinde artık yeni üretim ilişkileri teşekkül etmiştir ve eskileriyle ilgili olan birçok ekonomik kanun geçerliğini kaybeder ve yerlerini yenilerine bırakırlar. Bununla birlikte belirli ekonomik şekillenmelere özgü, özel ekonomik kanunlar yanında bütün ekonomik biçimler için geçerli olan, örneğin üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki zorunlu uygunluk kanunu gibi temel ekonomik kanunlar vardır.

Başka bir özellik de doğada yeni bir kanunun bulunup uygulanması az çok kolay olduğu halde ekonomik alanda yeni bir kanunun bulunup uygulanmasının eski güçlerin şiddetli muhalefetiyle karşılaşmasıdır. Sınıflı bir toplumda ekonomik kanunların yararlılığı sınıfsal bir niteliğe bürünür. Kanunların onları yaratamayacağı, onlara biçim veremeyeceği ve onların biçimini değiştiremeyeceği anlamına gelir. Ama insanlar bu kanunları tanıyıp öğrenebilirler ve onları toplumun hizmetinde kullanabilirler. İnsan eylemi de kanunların işleyişinde etki yapabilir.

Böylece ekonomi politik, bir sınıf bilimidir. Burjuva ekonomi politikinin burjuvazinin ilk ve devrimci dönemindeki bilimsel karakterinden uzaklaşıp bütün olanaklarıyla kapitalizmin savunması ve işçi sınıfı ideolojisiyle savaşması da bunun kanıtıdır.

Zamanımızın ilerici ve devrimci sınıfı olan işçi sınıfının öncüleri tarafından geliştirilen ekonomi politik, dünya olaylarına doğru bir ekonomik talil getirmiştir. Ve marksist ekonomi politikî iyi öğrenmemiz gerekir.

Taylan Özgür'ün katili teşhis edildi

20 Eylül günü bir polis kurşunu ile şehit olan Taylan Özgür'ün katili 3 görgü tanığı tarafından teşhis edilmiştir.

Siyasi iktidar, her kanunsuz saldırıda olduğu gibi, bu olayda da katilin bulunmasını önlemeye çalışmış ve tahkikatın yavaş yürütülmesini sağlamıştır. 35 genç, 2.3 cam kırıldığı için gece baskınlarıyla nezarete alınırken, ağanın gasp ettiği topraklarına sahip çıkmak isteyen köylüler zindanlara atılırken, pek çok görgü tanığı olan bir cinayetin faili yakalanmıştır.

Olaydan hemen sonra teşhis için savcılığa çağrılan görgü tanıkları, önelerine 20 den fazla polisin çıkarıldığını, ancak asıl katilin bunlar arasında olmadığını belirtmektedirler.

KATİL TEŞHİS EDİLDİ

Cinayeti çok yakından gören 3 görgü tanığı ise olaydan 2 ay sonra 26 Kasım çarşamba günü teşhise çağrılmıştır. Katili teşhis için adliye giden tanıklar, binanın en alt katındaki loş koridorlara alınmışlardır. Burada pek çok sivil polisle birlikte bekletilen tanıklar, bir süre sonra savcılığa çağrılmışlardır. İlk giren Necmi Demir, 30 a yakın polis arasından katili tanımış ve savcıya bildirmiştir. Necmi Demir başka bir oçaya alınmış ve Fahri Aral teşhis için çağrılmıştır. Odaya giren Aral, katili kısa bir araştırmadan sonra bulmuş, ve savcıya göstermiştir. Daha sonra içeriye alınan Tamer Kutlay'da aynı şahsı göstermiş ve katil olduğundan emin olduğunu bildirmiştir.

3 tanığın teşhis ettiği İhsan Çakıcı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü İkinci Şube memurlarındandır. Olay yerinde görevlendirilmiştir. İhsan Çakıcı'nın teşhis işlemi sırasında yüzü sararmış ve zayıf itirazlarda bulunmuştur.

Teşhis işleminin ardından kendisiyle görüşülen savcı Vedii Alpa, bir tanığın daha ifadesinin alınacağını bildirmiştir. Cam kırma olayında şüphe üzerine yakalanan 35 genci tutuklama istemiyle mahkemeye veren savcılık, teşhis edilen katil için herhangi birşey yapmış değildir. Bu durumda sanki kaçtığı takdirde sorumluluk kime ait olacaktır?

Savcılığın bu soruya mutlaka cevap vermesi gerekir.

propagandayla mücadelede önemli bir unsur olacak çatışma çıkarılmamasına yardım edecektir. AFS Üniversite yada doktora öğrencileri arasından seçtiği ilk bursiyerleri 1947 yılında Amerika'ya getirdi, böylece Amerikan dışişleri bakanlığının geniş yardımıyla etkili bir propaganda programı başlatılmış oluyordu. Fakat kısa bir süre sonra bunu daha da etkili bir duruma getirmenin çareleri araştırılarak, psikolog ve eğitimcilerin, kişiliklerin henüz tam bir şekilde oluşmadığı çocukluk ile gençlik arası yaşlarda, insan yaşantısında meydana gelen önemli değişikliklerin izlerinin uzun süre silinmeyeceğinden birleşmeleri üzerine AFS Üniversitesi bursları kaldırılarak 16.18 yaşları arasındaki lise öğrencileri ABD'ne getirilmeye başlandı.

AFS'nin Türkiye'yi de kollarına alışı 1952-53 yıllarına rastlar. İlk kez Robert kolejen iki üstün öğrenciye burs, Amerika'da iken de kendilerine AFS'yi Türkiye'de kurma görevi verildi. Bu iki gencin Dünya barışına hizmet ettiklerini sanarak Türkiye'ye soktukları emperyalist örgüt çok kısa zamanda dal budak sandı, o kadar ki 1953 yılında iki öğrenciyle başlayan program, 10 yıl sonra 1962 - 63 te 136 öğrenciye burs veriyordu. 1964 yılına kadar Türkiye'den giden toplam öğrenci sayısı 600 ü bulmuştu. Bu süre içinde Türkiye'deki AFS'lilerin TAFSD Türk Amerikan Fielde Servis Derneği adıyla bir dernek kurduklarını ve her yıl bütün Anadoluyu dolaşarak yeni barış havarilerini eğitmek üzere ABD'ye gönderdiklerini görüyoruz.

Amerikadan dönenler ise barışa hizmet ettikleri kanısıyla ve gerçekten masumane bir şekilde TAFSD'nin gelişmesi için çalışmışlardır. Bu gençlerin bir kısmı bir kaç yıl sonra kendilerini bulmak

ta, bir kısmı ise sürekli olarak Türk Toplumunun «Kayıplar», Amerikanın ise «Kazançlar» hanesine yazılmaktadırlar.

Bu kuruluşun ABD hükümetiyle olan ilişkilerine, Amerikan emperyalizmindeki yeri ve elde edilen sonuçlara gelince: AFS'nin çeşitli ülkelere yayılışı bir rastlantı olmayıp ABD dış politikasıyla yakından ilgilidir. Gerçekten kuruluş yıllarında, yani II. Dünya Savaşı sonrasında, AFS'nin faaliyeti başlıca üç ülke üzerinde toplanmıştır: Almanya, İtalya ve Japonya. 1947 - 64 yılları arasında AFS bursları alan gençlerin dörtte biri bu üç ülkedendir. Bu sıralarda önem verilen ülkeler arasında Türkiye ve Yunanistan ile Savaş sonrası Amerikanın önem verdiği alanlardan biri olan Batı Avrupa ülkeleri de bulunmaktadır. Daha sonra programın ağırlığının, az gelişmiş ülkelere kaydığını görmekteyiz. Aşağıdaki çeşitli ülkelerden giden öğrencilerin tüm bursiyer sayısına oranını gösteren tablo ABD dış politikasıyla bursların dağılışı arasındaki yakın ilişkiyi ortaya çıkarmaktadır.

Almanya	1950-51	% 59.4
	55-56	% 22
	60-61	% 11.4
	67-68	% 6.5
Almanya, İtalya, Japonya		
	1955-56	% 32
	1967-68	% 14
Az gelişmiş Ülkeler		
	1952-53	% 21
	65-66	% 50
	67-68	% 56
Latin Amerika		
	1952-53	yok
	65-66	% 23
Vietnam		
	1959-60	1 kişi
	60-61	2 kişi
	66-67	48 kişi

Bu günde AFS ile ABD hükümeti arasında yakın bir işbirliği vardır, ve AFS bütçesinin büyük

bir kısmı sürekli olarak ABD hükümeti tarafından karşılanmaktadır.

1964 yılında AFS ellinci kuruluş yılını kutladı. Bu nedenle düzenlenen konferansa iki onur konuğu çağrılmışlardı. O zamanın dışişleri bakanı Dean Rusk ve Amerikan haberler merkezi (USIS) genel direktörü Carl Rowan.

Dean Rusk yaptığı konuşmada, AFS'nin Amerika'ya olan yararlarından bahsettikten sonra şöyle devam ediyordu «Dış İşleri Bakanlığımızda ve dış temsilciliklerimizde çalışanların çoğunun sizin örgütünüzle yakın bir ilişkisi vardır ve size mümkün olan her yardımı yaptırmaya çabalarız.» Dean Rusk AFS ile olan ilişkilerini böylesine açık bir şekilde belirttikten sonra bu ilişkinin nedenlerini de açıklıyordu. Rusk'a göre geçen yüzyıllarda Amerika, Okyanusların ötesinde güven içinde yaşayabiliyordu, oysa artık güvenliğini dünya çapında kurması gerekiyordu, ve bu «Zafer», i mümkünse Amerika büyük bir savaşa girmeden kazanmalı idi ve bu amaç gerçekleştirilmesinde AFS'ye büyük bir pay düşmekteydi.

USIS direktörü Rowen ise aynı toplantıda yaptığı konuşmada AFS'yi bütün «Kültürel Değişim» programlarının üstünde tuttuklarını belirtiyor, Amerikayı sevmekte en etkili program olduğunu kaydettikten sonra bunun nedeni AFS burslarının lise öğrencilerine verilmesiyle açıklanıyordu. Gene bu 50. yıl dönüm konferansında AFS'nin artık özellikle Güney Amerika, Afrika ve Asya'da yayılması ve gelişmesi gerektiği hususunda bir karar alındı.

AFS'nin memleketlerine dönen gençler üzerindeki etkileri konusunda araştırmalar yapan bir bilim adamı, Yale Üniversitesi Psikologlarından Dr. Bryant M. Wedge görüşlerinin gerçek yurttaşları olmakla beraber, kendilerini ko-

nukliyan ülkeye, onun geleneklerine ve halkına karşı özel bir anlayış duyarlar.» Wedge cönen öğrencilerin çok uzun bir süre, Amerika'ya karşı sempati duyduklarını memleketleriyle Amerika arasında da bir anlaşmazlık çıktığı takdirde, Amerika'nın davranışını kendi yurttaşlarına açıklayabilmek için özel bir çaba harcadıklarını da araştırmalarında belirtmektedir.

AFS'nin lise çağındaki çocuklar üzerinde nasıl etkili bir Amerikan propagandası aracı olduğunu, 1964 yılında ABD'de bulunan öğrencilere uygulanan bir anketin sonuçlarından görmek mümkündür. Adı geçen ankette öğrencilere Amerika ve Amerikalılar hakkında 48 soru sorulmuş, gelen 1451 cevaptan çıkan sonuçlara göre gençlerin görüşlerinde soruların 35 inde —% 72.9— Amerika lehine bir değişme olmuştur. 48 sorudan yalnızca üçünde öğrencilerin düşüncelerinin Amerika'ya geldikten sonra bu ülke aleyhine değiştiği görülmektedir. Bu araçta ırk ayırımı, işçilerin sömürülmesi, fakirlik gibi konularda tamamen Amerika görüşünü benimseyen yönde değiştikleri anlaşılmıştır.

Bütün bunlardan anlaşılacağı üzere AFS apaçık bir şekilde Amerikan emperyalizminin hizmetinde olup beyin yıkama görevini çeşitli ülkelerle birlikte yurduzda da sürdürmektedir. Bununla birlikte AFS ile Amerika'ya gidip döndükten sonra kendini doğruluğunda bilinçlendirmeyi başaran devrimci Türk AFS'lileri bu durumu dernek içinde ortaya koyarak faaliyetlere mutlaka son verilmesi gerektiğini savunmaktadırlar.

Hergün biraz daha gelişen anti-emperyalist kavgamızın bu gerici derneği ve onu bütün uyarmalara rağmen ısrarla savunarak yontenlere gereken şamarı vuracağı şüphesizdir.

Ortak Pazar tuzakının çirkin yüzü kendini gösterdi

←DÜNYA OLAYLARI

Geçtiğimiz hafta Ortak Pazar'ın ne olup olmadığı konusundaki tereddütler dağıldı ve mesele en körün dahi görebileceği bir biçimde ortaya konuldu. Türkiye'ye gelip sağı solu dolanan Avrupa Toplulukları Komisyonu Genel Sekreteri Emile Noel, bu tereddütlerin dağılmasında çok etkili oldu. Noel, çeşitli konuşmaları ve demeçleri ile Ortak Pazar ile Türkiye arasındaki ortaklık (!) ilişkisinin niteliğini aydınlattı. Noel Türkiye dış ticareti sınırlayan kısıtlayıcı hükümlerin bir önce kaldırılmasını istedi ve Türkiye'nin ancak böylelikle uluslararası alanda eşit şartlarla rekabete girebileceğini söyledi. Noel'e göre bu tedbirler Türkiye'nin uluslararası ekonominin dışında kalmasına yol açabilecekti. Türkiye uluslararası ekonominin dışında kalmamalı hatta ona kavuşmak için kollarını açmalıydı. Bunun da ön şartı, yok kotaymış, yok ithalat yasağıymış bütün bunların bir an önce kaldırılmasıydı.

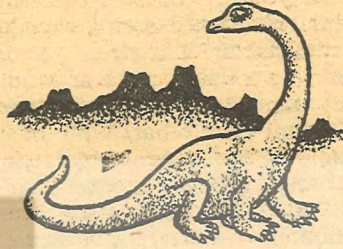
Noel Ankara ve İstanbul'da yaptığı böylesine veciz konuşmalarla Ortak Pazar'ın gerçek niteliğini — yani onların ortak bizim pazar olduğumuzu — açıkça ortaya koydu. Zaten emperyalizmin sömürü aracı olan montaj sanayii dışında kalan üç parçalık yerli sanayii yıkağa yönelmiş olan Ortak Pazar'ın bu isteklerinin kabul edilmesi ile başlayacak ortaklığın (!) ikinci döneminde bütün anti-emperyalist güçler bir araya gelerek emperyalizmin bu doğrudan sömürü mekanizmasına karşı koymalıdır.

Emperyalizmin

Vietnamdaki cinayetleri

Amerikan emperyalizminin Vietnam'da işlediği cinayetlere yenilerinin eklendiği anlaşılabilir. İngiliz Reuter Haber Ajansının Güney Vietnam muhabiri Mc. Kenzie'nin bulup ortaya çıkardığı cinayet haberi tüyler ürperticidir. Olay şudur: 1968 yılı mart ayında Kuang Ngai eyaletindeki Mai Lai köyüne giren bir Amerikan birliği köydeki evleri ateşe vermiş ve kadın—erkek, çocuk, genç-yaşlı demeden 567 sivil köylüyü kurşuna dizmiştir. Olay korkunçtur. Ama şüphesiz şimdiye kadar gizli kalan binlerce cinayetten biridir.

Olayı önce satılık Güney Vietnam hükümeti yalanlamaya çalışmıştır. Ancak dünya kamu oyuncağı ve hatta Amerikan kamu oyun-

da beliren şiddetli tepki üzerine bir soruşturma açmak zorunda kalmıştır.

Diğer yandan ABD Savunma Bakanlığı da durumu kurtarmak ve sorumluluğu üzerinden atmak için olayla ilgili olarak resmi soruşturma açıldığını ilân etmiştir. Suç bir yüzbaşının üzerine yıkılmaya çalışılmaktadır. Oysa Amerikan emperyalizminin katliamı ortadadır, Sivil halka karşı yürütülen pasifikasyon ortadadır. Bunlardan başka suçlu aramak bir oyundur.

Diğer yandan Güney Vietnam'da devlet hazinesinden Vietnam milli kurtuluş cephesine geniş ölçüde yardımca bulunan 7 yüksek memur tutuklanmıştır. Bunların arasında Güney Vietnam Hazine

Genel Müdürü de bulunmaktadır. Vietnam milli kurtuluş cephesine yapılan ödemelerin 5 yıldır devam ettiği ve ABD'nin satılık Güney Vietnam hükümetine verdiği yardımın büyük bir kısmının Milli Kurtuluş Cephesine aktarıldığı açıklanmıştır. Bu olay, emperyalizmin pençesindeki bir halkın milli kurtuluş mücadelesini nasıl azimle yürüttüğünü ve düşmanın silahlarını düşmana karşı nasıl çevirdiğini gösteren son bir örnektir.

Bu arada, Mai Lai katliamı olarak dünya basınına geçen olay ortaya çıktığında, Türkiye İşçi Partisinin merkezden atanma, oportünist ve bilinçsiz adaylarının 1969 seçim konuşmalarında „Sosyalist bir işçi partisinin iktidarda bulunmasına, örnek olarak gösterdikleri İngiliz İşçi Partisi milletvekili Amerikan hükümetini sözde cinayetlerin tahkikatını bırakıp, Vietnam'ın komünistlerin eline geçmesine etkili bir biçimde engel olmaya çağırmıştır!

İtalya'da Grevler

İtalya'da geçen hafta yükselen kiralarla konut kıtlığını ve zorlaşan hayat şartlarını protesto için

yapılan genel grevden sonra, halkla polis çatışmıştır.

24 saatlik genel greve 20 milyon İtalyan katılmıştır. Genel grev dolayısıyla bütün resmi daireler, okullar, endüstri ve ticaret merkezleri kapanmış, ülkedeki hayat felce uğramıştır.

Genel grev dolayısıyla bir toplantı düzenleyen işçiler, toplantıdan sonra bir de yürüyüş yapmak istemişlerdir. Polis yürüyüşü engel olmak üzere harekete geçince halkla çatışmaya başlamıştır. Çatışma sırasında 1 polis ölmüş, 20 kişi yaralanmıştır.

ABD. Japon görüşmeleri

Bir süre önce ABD'yi resmen ziyaret eden Japonya Başbakanı

emperyalizme karşı dünya halkları

■ Hindistan'da iktidardaki Kongre Partisinin gerici kanadına karşı kesin tavır almış, sosyalist ve Komünistlerle dayanışma sağlamış olan Başbakan İndira Gandhi'nin partiden ihraç kararı, Olağanüstü toplanan Genel Kurul'da iptal edildi. Genel Kurul'daki konuşmasında Bayan Gandhi, Hindistan'daki sosyalist gelişmenin hızlandırılması için gerekli tedbirlerin alınacağını açıkladı. Bir süre önce ülkedeki bütün büyük bankaların devletleştirilmesiyle parti ve ülke içindeki gerici unsurlara açıkça meydan okuyan Gandhi'nin, politikasının parti tabanına benimsendiği böylece onaylanmış oldu. Gandhi'ye karşı kanadın lideri ve parti başkanı Nijalin. papa ise, diktatörce davranışları yüzünden Genel Kurul tarafından Parti başkanlığından düşürüldü, yerine ilerici eski Gıda bakanlarından Subramaniam getirildi.

■ Çad'daki milli kurtuluş savaşçıları ezme amacıyla bölgeye gönderilen Fransız askerlerinin takviye edilmeyeceği açıklandı. Fransa Savunma Bakanı Debre, Çad'da bulunan 200 Fransız subayıyla 2000 askerini, hergeçen gün artan kayıplar vermesi karşısında bu kararı almak zorunda kalmıştır. Gittikçe küçülen bir çapta da olsa Fransız emperyalizmi sözünü geçirebildiği

yerlerde barınmak arzusuyla henüz Çad'dan çıkmak niyetinde değildir. Ancak, Çad'ın bağımsızlık mücadelesini veren gerillalar ülkelerinin yabancı askerlerden temizlenmesini ergeç sağlayacaklardır.

■ Yunanistan'daki işbirlikçi Cunta hükümeti, Avrupa ülkelerince de kınanmaktadır. Geçtiğimiz hafta içinde, İngiltere, Danimarka, İsveç ve Norveç temsilcileri Londra'da toplanarak, Yunanistan'da gerçek demokrasiye bir an önce dönülmediği takdirde, Yunanistan askeri hükümetinin Avrupa konseyi üyelikinden çıkarılmasına karar verdiler. Sırtını Amerikan emperyalizmine dayamış kulaklarını içerden ve dışardan gelen uyarılara tıkamış Yunan cuntası ise rahatını bozmamaktadır.

■ Yugoslavya Çin Halk Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkiler kurmaktadır. Çin Halk Cumhuriyetinin 1958 yılında Yugoslav yöneticilerini karşı devrimcilikle suçlaması üzerine iki ülke arasında bozulan diplomatik ilişkilerin yeniden düzenleneceği açıklanmıştır. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti de, Devrimci Güney Yemen Halk Cumhuriyeti ile büyükelçilik seviyesinde diplomatik ilişkilere girişilmesi yolunda teşebbüse geçmiştir.

Sato'nun Nixon'la yaptığı görüşmeler sona ermiştir. Görüşmelerin belli başlı konusu II. Dünya Savaşından sonra ABD'nin el koyduğu Japonya'nın güneyindeki Okinawa adasının iadesi idi. Bilindiği üzere Okinawa adası, ABD'nin Uzak Doğu'daki saldırgan politikasının temel dayanaklarından birisidir. Adadaki üsler Vietnam'ı bombalayan B-52 bombardıman uçaklarının yataklığını yapmaktadır. Ada aynı zamanda büyük nükleer tesislerle donatılmıştır.

Esasına bakılırsa işbirlikçi Sato hükümetinin, emperyalist Amerika ile alıp veremediği bir şey yoktur. Aksine Sato hükümeti varlığını ve iktidarını emperyalizmin desteği sayesinde sürdürdüğünü gayet iyi bilmektedir. Bu yüzden Sato'nun ABD emperyalizmine karşı çıkması söz konusu olamaz.

Fakat Japonya'da her geçen gün gelişen anti-emperyalist hareket Sato hükümetini Okinawa konusunda pazarlığa itmıştır. Japon solu Okinawa'nın Japonya'ya derhal iadesini istemekte, Japonya'nın hükümlerlik haklarını haklı olarak korumaya çalışmaktadır. Ayrıca adanın nükleer silahlardan arıtılması da Japon Solunun hedeflerinden biridir.

Japon-ABD görüşmeleri ve Okinawa pazarlığı iştirakçi rejimlerin derhal tepki göstermelerine yol açtı. Güney Kore'nin satılık Cumhurbaşkanı Park, Nixon'can adadaki nükleer silahların kalmasını resmen talep etti.

Washington'da yapılan görüşmelerin Japonya açısından olumlu sonuçlar doğurduğunu söylemek mümkün değildir.

Gerçi ABD Okinawa adasının 1972 yılı içinde Japonya'ya verilmesini kabul etmiştir. Ama yayınlanan ortak bildiriye ABD'nin Okinawa'daki askerî üslerini adanın iadesinden sonra da muhafaza edeceği belirtilmiştir. Ortak bildirinin diğer ilginç bir hükmü de şudur: Karşılıklı işbirliği ve yarıdan anlaşması uyarınca Okinawa'da bulunacak ABD'ye ait personel ve malzemenin üçüncü bir ülke ye karşı kullanılması sırasında Japon hükümetine danışılacaktır.

Görüldüğü gibi Sato rejimi, kendi halkını olduğu kadar, Uzak Doğu'nun öteki mazlum halklarını da emperyalizmin kanlı ellerine teslim etmektedir.

Kongo'da durum

Afrika'da emperyalizmin çaban başı Kinşasa Kongo'su ile ilerici Brazaville Kongo'su arasındaki çatışma yeniçen alevlenmiştir.

İki ülke arasındaki gerginlik, Kinşasa'da eski yönetim asi liderlerinden Pierre Mulele'nin başkaldırmaya teşebbüs etmesinden sonra başlamıştı. Mulele başarısızlığa uğrayınca Brazaville'e kaçmıştır. Ancak Kinşasa yöneticileri Mulele'yi affedeceklerini vaad etmişler, bunun üzerine Mulele Kinşasa'ya dönmüş fakat orada yakalanarak idam edilmiştir. Bunun üzerine iki ülke arasında gerginlik artmış ve sınırlar kapatılmıştır. Bir ara yumuşayan ilişkiler tekrar gerginleşmiştir. Brazaville Kongosu Genel Kurmay Başkanı yaptığı radyo konuşmasında, önceden izin verilmeksizin, ülke toprakları üzerinden geçecek yabancı uçaklara ateş açılacağını bildirmiştir.

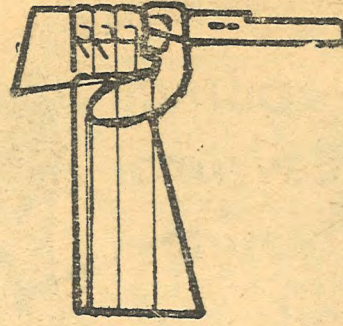
Emperyalizm ilerici Brazaville Kongosunu dize getirmek için iç ayaklanma, suikast teşebbüslerinde bulunmuş başarısız da maşasını saldırtmak için hazırlıklara girişmiştir. Ancak gereken cevabı alacağından kimsenin kuşku yoktur.

Nükleer silahların yayılmasını önleyen anlaşma imzalandı

Nükleer silahlanma yarışını durdurma amacıyla 1968 Temmuzunda ABD, Sovyetler Birliği ve İngiltere arasında imzalanan anlaşma ABD ve Sovyetler Birliği yetkili organlarınca onaylanmıştır. «Nükleer Silahların Yayılmasını Önleyen Anlaşma», ABD, Sovyetler Birliği ve İngiltere'den sonra 90 kadar ülke tarafından daha imzalanmış ve bu Anlaşmaya Türkiye de katılmıştır. Anlaşmayı bu güne kadar 17 ülke onaylamıştır. Geçen hafta Sovyetler Birliği Yüksek Sovyet Presidiumu yaptığı özel bir toplantıda anlaşmayı onaylamıştır. Toplantıdan sonra bir basın toplantısı yapan Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Gromiko, «anlaşmanın, nükleer enerjinin barışçı amaçlarla kullanılmasını engelleyici bir etkisi bulunmadığını, belirtmiştir. Öte yandan nükleer silahların yayılmasını önleyen anlaşma, ABD Senatosundan sonra Başkan Nixon tarafından da imzalanmıştır. Nixon, «Anlaşma, dünya barışını güvenlik altına alacak en önemli barış anlaşmalarından biridir.» demiştir.

Ama bu güzel ve fiyakalı sözleri sarfeden Nixon, aynı günlerde 20 milyar 700 bin dolarlık silah yapımını öngören bir tasarının da altına imza atıyordu. Bu yeni kanuna göre ABD anti-balistik füze sistemi kuracak ve nükleer uçak gemisi de dahil olmak üzere yeni silahlar yapacaktır. Bu örnek ABD'nin silahsızlanma konusunu hiçbir zaman ciddiye almadığını ve almayacağını gösteren son bir örnektir.

Diğer yandan Helsinki'de Sovyetler Birliği ile ABD arasında yapılan stratejik silahların kısıtlanması, konusundaki görüşmeler devam etmektedir. Toplantıda tarafların stratejik silahların şimdiki seviyelerinde dondurulması yolunda görüş birliğine varıldığı bildirilmektedir. Helsinki görüşmelerinde 1970 Ocak ayında yapılacak esas toplantının sınırları tesbit edilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalizme karşı yeni bir savaş alanı :

MALEZYA

Emperyalizmle ezilen ve sömürülen, halklar ve uluslar arasındaki çelişkinin gün geçtikçe geliştiği ve keskinleştiği günümüzde anti emperyalist mücadeleye yeni bir ülkenin halkı daha katılmaktadır.

Malezya halkı içindeki ilerici unsurlar Komünist partisi öncülüğünde, 12 yıldır emperyalizmle işbirliği yaparak ülkeyi sömürten ve bu sömürden pay alan Tunku Abdül Rahman kılığine karşı son mücadeleye başlamışlardır.

İngiliz emperyalizmini bir an önce Malezya'dan çekilmeğe zorlayan Ching Peng öncülüğündeki ilerici güçler, oniki yıldır oynanan gerici parlamentoculuk oyununa karşı koymağa kesin olarak karar vermişlerdir.

Oniki yıl önce ormanlarda İngiliz emperyalizmine karşı Ching Peng öncülüğünde bir savaş vererek, onu bir an önce Malezya'dan çekilmeğe zorlayan güçler bugün yine bir araya gelmişler, bir ülkede daha devrimci saflar kurulmuş ve anti-emperyalist devrim ilerlemeğe başlamıştır.

İlerici güçler, Tunku Abdül Rahman'ın gerici yönetimine hayır demişler ve Mayıs 1969 yapılan seçimleri boykot etmişlerdi. Halkın bu direnişi karşısında kendisine bağlı gerici güçleri emperyalizmin yardımı ile silahlandırılan işbirlikçi hükümet Malaylar Birliği Ulusal Örgütü adını taşıyan faşist kuruluş aracılığıyla yoksulların, ilericilerin oturduğu semtlere baskın düzenledi.

Malezya'da nüfusun çok karmaşık bir etnik yapıya sahip olması ve bu nüfus içinde en büyük azınlığı meydana getiren Çinlilerin ve Hintlilerin Komünist Partisi çevresinde örgütlenmesine sinirlenen ve bu işten çıkarları zarar gören emperyalizm gözü dönmüş bu faşistleri halk üzerine saldırmakta tereddüt etmedi. Mayıs ayında başlayan ve Temmuz ayında tekrarlanan bu saldırı sırasında binlerce kişi öldü (Hükümet bile 840 kişinin öldüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. İtiraf edemediklerinin sayısını tahmin etmek çok güç değildir). Sayısız miktarda insan yaralandı, 3 bin kişi tutuklandı, binlerce ev yakıldı ve 10 bin kişi sokaklarda evsiz kaldı.

Bütün bu baskılar ilericileri ezmeğe içindi. Türklerin her yıl düzenlenen kuran olimpiyatları ile tanıdıkları, orta çağ kahtısı bir hayat sürdüren bu ülkede gericeklik dört bir köşeyi tutmuş ve Endonezya'da oynadığı oyunu burada da tekrarlamıştır.

Ancak Malezyalı devrimciler güçlerini halktan almaktadırlar. İngiliz emperyalizmini biçimsel de olsa bir bağımsızlık veremeğe zorlayan Malezya halkı onun uçaklarını daha fazla bu ülkede barındırmıyacaktır. Üstelik İngiltere Malezya'daki üslerini 1971 yılına kadar boşaltacağını ve buralardan çekileceğini açıklamıştır. Malezya'nın korunması (!) görevi Avustralya ve Yeni Zelanda'ya kalmaktadır. Fakat bu iki devlet Malezya'nın Endonezya ve Filipinlerle olan sınır anlaşmazlıklarını göz önünde tutarak ona angaje olmamağa özellikle dikkat etmektedirler. Tabii bu durumda bütün dünyada emperyalizmin artçılığı görevini üstlenmiş olan Amerika'nın buraya da müdahale etmesi gözden uzak tutulmamalıdır. Ama yine de gözden uzak tutulmaması gereken faktör, Amerika'nın şu anda Malezya'nın da üzerinde bulunduğu Çin Hindi yarımadası üzerinde Vietnam halkının yanı sıra Laos, Tayland, Birmanya ve Kamboçta'daki ilerici ve devrimcilerden dayak yemekte olduğudur.

Bütün bu faktörler dikkate alındığında, Malezya çok kısa bir süre sonra dünya'ya sürüp giden anti-emperyalist mücadelesinde kısa bir süre içinde önemli bir yere sahip olacak ve bütün dünya halkları gibi emperyalizmi bağırtı bağırtı çökertecektir.

Ap'li belediye başkan yardımcısı, devrimci encümen üyesine saldırdı!

Alibeyköy Belediyesi Daimi Encümen üyesi Hikmet Denli, Belediye Başkan Yardımcısının saldırısına uğramıştır

Alibeyköy Belediyesine, Vakıflardan ve hazineden toplam olarak 8 milyonmetre kare arazi devredilecektir. Bunun 1 milyon metre karesine tapusuz ve haksız olarak Belediye Reis Vekili sahip çıkmaktadır. Diğer kısmının da evsiz vatandaşlara tam olarak dağıtılacağı çok şüphelidir. Bunun yanında 387 bin liraya ihale olunan mezbağa köprüsü 580 bin liraya çıkmıştır. Otobüs terminal sahası önce 99 bin liraya ihale olunmuş, % 20 eklenerek 119 bin lira ödenmiş, son olarak da yapılmış ve bitmiş yer, tekrar ihaleye çı-

karılarak 29 bin lira ödenmek suretiyle Belediye zarar sokulmuştur. Bunlara karşı çıkan Encümen üyesi Hikmet Denli, Cumaratesi günü kimsenin bulunmadığı eski karakol binasına, oradaki masalara bakıp almak bahanesiyle getirilip, feci bir şekilde dövülmüştür. Yüzünde dört santim derinliğinde yara ve ellerinde, boynunda şişlik ve morluklarla dolaşan DENLİ; «Mücadeleme sonuna kadar devam edeceğim. Alibeyköy halkı susuzluktan kırılırken, Bir milyon 100 bin liraya Belediye Sarayı yapılması, halkımıza hiçbir şey getirmeyecektir. Evsiz vatandaşlara oynanmak istenen bu oyunu bozmak ve yolsuzlukları ortaya çıkarmak için sonuna kadar uğraşacağım..» demektedir

Milli Demokratik Devrim Broşürü

(Orta sayfadan devam) malarıyla başlamıştır. DP'nin kucularına bir göz atacak olursak, görürüz ki, DP emperyalizm işbirlikçi ittifakının siyasi planda yansımasıdır. DP kurucusu Emin Sazak büyük bir toprak ağasıdır. Menderes yine öyle. Fevzi Lütfi Karaosmanoğlu, Abdullah Demiralay yine öyle. Aynı DP, bir diğer yanı ile de sırtını finans kapitale çaymıştır. Bayar, Osmanlı Bankasından yetişme, oradan İş Bankasına atlama, İktisat Vekilliğinden ve derken DP'nin başına geçmiştir. Köy Enstitülerinin yıkılışı, Truman Doktrini, Marshall Planı, bunların tümü aynı döneme rastlamaktadır. Bu tam anlamıyla bir karşı devrimdir. Zira küçük burjuva milliyetçiliğinin emperyalizmden bağımsız kapitalistleşme çabalarına karşı, ağa, komprador - emperyalizm üçlüsünün, emperyalizme bağlı bir tarım ülkesi yaratma çabaları, üretim güçlerinde, ilkin nazaran çok daha yavaş, kösteklenmiş bir süreci ifade eder. Sana yilemiş, kapitalist bir Türkiye'de üretim güçleri çok daha hızlı gelişmiş olurdu. Oysa ki, emperyalist sömürü, bunu önlemiş ve üretim güçlerindeki gelişmeyi de yavaşlatmıştır. Bu yüzden 1946'da emperyalizmin hâkimiyetine giri-

şimiz, bir karşı devrimdir. Meseleyi sadece tek yanıla almamak gerek. Karşı devrim siyasi alanda da yer almış ve küçük burjuva milliyetçiliği süpürülerek, 1950 DP iktidarıyla emperyalizm - komprador - ağa üçlüsünün siyasi hâkimiyeti perçinlenmiştir. Askerî alanda, kültürel alanda hep bu karşı devrimin yansımaları olmuştur.

Selik'in Millî Burjuvazi konusundaki görüşlerine de başka bir yerde değineceğiz.

Çinde toprak reformu

(Geçen sayıdan devam)

Genel olarak, ekmeğin için toprak kiralamaları gerekir ve başkaları tarafından toprak kirası, borç faizi veya sınırlı bir ölçü içinde ücretli emek biçiminde sömürülürler. Bu kişiler yoksul köylüler olarak sınıflandırılacaktır.

Genel olarak, orta köylüler iş güçlerini satmayı gereksinmezler, fakat yoksul köylülerin belirli sürelerle iş güçlerini satmaları zorunludur. Bu orta köylüleri yoksul köylüler-

Taylan'ın babası

(5. sayfadan devam) ilçesinde dört yüzden fazla milli'yi kızamık mikrobunun ve ağığın eliyle öldürmüşler ve sefahat hanelerinde bunun şerefine kadeh kaldırmışlardır. Bunlar hissiz, duygusuz, pespaye, varlıkları insan şerefine ve insanlık anlamına hakaret olan, sindirim sistemlerinin iki deliği arasında yaşayan, insan kılıklı solucanlardır.

Bunlar, mülevves hayatlarını sürdürmek için en pespaye, en rezil şartlara boyun eğen, en çirkin oyunlara âlet olur, en korkunç cinayetlere kılıkları kırdamadan seyircilik ve yataklık ederler. Bunlar, korkaklığın, bayağılığın, korkaklıklarını gizlemeğe yarıyan saldırgan ceberutiğün, canavarlığın ve aptallağın insan kılığına girmiş sembolleridir. Bunlar sizlere düşmandır. Çünkü bunlar Türkiye Cumhuriyetine düşman-

dır ve sizler, Atanın emaneti ne sahip çıkmak suçunu işlemişsinizdir bu canavarların fikrine göre! Eğer Atanın emanetine sahip çıkmak suç ise sizler yeryüzünün en şerefli suçlularısınız. Eğer gençlerin Atatürkün emanetine sahip çıkması suçlanıyorsa, onları suçlamak durumunda olan kimse, vaktiyle Atamız için idam fermanını çıkaranların ahfadı olan kimselerdir ve ülkemizde bu tarzda bir suçlama yapmanın temin eden mevkiler bu yurt, ulus ve devlet düşmanlarıca hile ile işgal edilmiş demektir.

— Genç arkadaşlar, size ne yapmak gerektiğini söylemek gereksiz. Bunu Atatürk yıllar evvel söylemişti. Sizler, ona la yık olduğunuzu ispat ediyorsunuz. Türkeli sizler yüceltecek. Hepinize kucak dolusu sevgiler, saygılar, selamlar.

Aybar ve Aren oportünizmi neden aynıdır

(11. Sayfadan devam) bir adımdır. Ama «millî demokratik devrim stratejisi doğrudur», demek, proleter devrimciliğinin tek ölçüsü olamaz. Yakın tecrübelerimiz bunun böyle olmadığını ortaya koymuştur.

Aybar - Aren oportünizmi, bilimsel sosyalizme karşı oluşur. Aybar ve Arenciler uzun süre birlikte, hareketin her şey olduğunu teorinin hiç bir şey olmadığını savundular. Kitapların yazılır yazılmaz eskidiği, sosyalizm için reçete olmadığı, yalnız Aybar'ın değil, hepsinin ortak görüşleriydi. Şimdi Arenciler bir yandan «Sosyalizmin yeniden keşfinin söz konusu olmadığını», söylerken, bir yandan da bilimsel sosyalizmin evrensel

gerçeğini reddediyor, bilimsel sosyalizmin bütün sömürülen ülkeler için tek doğru stratejisini, millî demokratik devrimi bir «sapma» olarak nitelendirerek bilimsel sosyalizme karşı mücadele ediyorlar. İdris Küçükömer'in kafadarı, Aybarcılığın daha cüretkâr yeni biçiminin diğer teorisyeni Sencer Divitçioğlu bilimsel sosyalist teoriyi «Batı hristiyan kültürünün ürünü» ilân ediyor ve bizim gibi «doğucul-islâmî bir halk» için geçerli olamayacağını savunuyor. Varşın bütün oportünistler bilimsel sosyalizme düşmanlıklarını, anti-marksist zehirlerini kusmaya devam etsinler. Bizim hareketimiz bilimsel sosyalizme dayalıdır ve bütün halk yığınlarının özlemlerini ifade etmektedir ve onun için güçlenecektir. Bütün oportünistler guruhunun çabaları boşunadır. Onların gerçek kara yüzlerini teşhir edecek proleter devrimci kadrolar şimdi her zamankinden daha güçlüdür; proleter devrimci teorinin ülkemizdeki devrimin somut pratiğine uygulanmasında şimdi çok daha ilerideyiz. Oportünizmin bir daha hareketimize hâkim olmasına, yeni yeni kılıklara bürünenek devrim safılarında baş kaldırmasına izin verilmemektedir, verilmeyecektir.

— SON —

- (7) EMEK, S: 1, s. 10.
- (8) Bkz: EMEK, S: 13, s. 12.
- (9) EMEK, S: 1, s. 11
- (10) EMEK, S: 1, s. 11.
- (11) EMEK, S: 1, s. 8.9.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı :

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak : 170 TL., * İlan San.: 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.